

ΤΑΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΒΙΟΣ

ΕΠΙΔΡΟΜΗ
στο ἄστρο
του ΣΑΤΑΝΑ

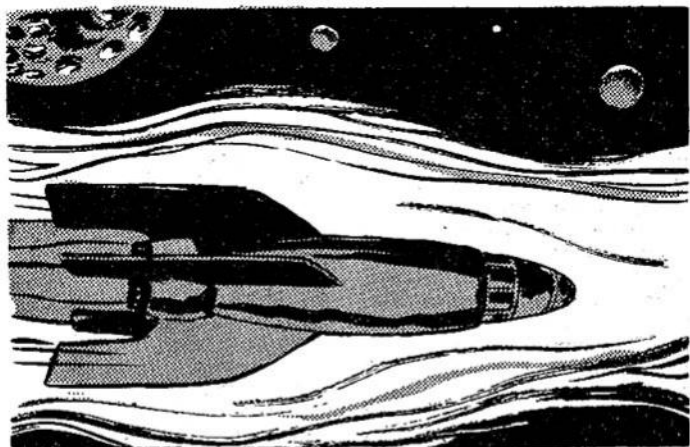
1. Ο, ΤΟΜ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΤΗΣ! ΦΟ-
ΝΑΞΕ Η ΝΕΑ. ΕΙΜΑΙ ΒΕ-
ΒΑΙΗ ΠΩΣ ΔΕΝ ΉΤΑΝ
ΠΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΜΟΥ! ΚΑΙ ΉΤΑΝ ΤΟΣΟ
ΦΡΙΚΤΟ!..

-ΚΑΛΑ, ΑΦΗΣΕ ΤΑ ΑΥΤΑ
ΚΑΙ ΔΟΣΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΛΟ-
ΓΟ ΣΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΚΟΙΜΗ-
ΘΗΣ! ΤΟ ΠΡΩΪ ΘΑ ΜΟΥ
ΤΑ ΠΗΣ ΟΛΑ! ΕΙΠΕ ΚΙ'
ΑΦΟΥ ΕΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΤΗΛΕ-
ΦΩΝΟ ΕΤΟΙΜΑΣΤΗΚΕ ΝΑ
ΙΒΥΣΗ ΤΟ ΦΩΣ.

2. ΜΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ Η ΦΡΙ-
ΚΗ ΠΗΔΗΣΕ ΜΕΣΑ, ΑΠΟ ΤΟ
ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ. ΕΝΑ ΚΟΛΑΣ-
ΜΕΝΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ
ΦΩΣΦΟΡΙΖΑΝ, Μ' ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ
ΚΑΤΑΛΕΥΚΟ ΜΑΝΔΥΑ, ΟΡ-
ΜΗΣΕ ΚΑΤΑΠΑΝΟ ΤΟΥ ΝΑ
ΤΟΝ ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΣΗ.
Ο ΤΟΜ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ Ε-
ΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ ΠΑΝΩ
ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ, ΠΑΓΩ-
ΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΡΙΚΗ,
ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΤΤΑΞΕ ΜΕ ΜΑ-
ΤΙΑ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ.

3. ΓΡΗΓΟΡΑ
ΟΜΩΣ Ο ΑΤΡΟΜΗ-
ΤΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ
ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΟ
ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥ.
ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ
ΑΝ Η ΕΚΠΛΗΞΙ
ΤΟΥ ΒΑΪΤΗΣΕ
ΜΙΣΟ ΔΕΥΤΕ-
ΡΟΛΕΠΤΟ.
ΤΩΡΑ ΘΑΣΙΟΥ
ΔΕΙΞΕ, ΜΑΣΧΑ-
ΡΕΜΕΝΕ ΔΟΛΟ-
ΦΟΝΕ! ΜΟΥΓΚΡΙ-
ΣΕ ΚΑΙ ΧΥΘΗΣΕ
ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Πρὸς τὸ
ἄγνωστο

Δ ΔΙΑΒΟΛΕ !
Τὴ λέξι αὐτὴ τὴν ἔχει ἐκστομίσει ὁ ἀτρόμητος πράκτωρ τοῦ "Ἐφ Μπί "Αἰ, Τζόε Μάρτιν, πού αὐτὴ τὴ στιγμή κάθετα μπροστά στο ταμπλώ ἐλέγχου τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως. Κάνει τὴν ταχτική διά διά του στο περὶ φανο πλανητόπλοιο

Ποιὲς σκοτεινὲς δυνάμεις κυβερνοῦν τὴ Φρίκη στο Χάος; Ποιὸς εἶναι ὁ Σατανὰς πού παραλύει τὴ Δύναμι, τὴ Σκέψι καὶ τὴ Θέλησι καὶ ἐκμηδενίζει τὴ Μηχανή; Ποιὸς εἶναι ὁ ἄορατος ὑπερασπιστὴς τοῦ Διαστήματος; Οἱ πέντε ἀστροναῦτες μας ζοῦν τὴν πιὸ περίεργη καὶ συγκλονιστικὴ περιπέτεια μέσα στο Ἀπόλυτο Κενὸ καὶ σ' ἓνα τρομερὸ πλανήτη...

!», πού γυρίζει πίσω στὴ Γῆ ὕστερα ἀπὸ καταπληκτικὲς περιπέτειες καὶ τρομεροὺς κινδύνους. (*)

— Διάβολε !
Ξαναλέει ὁ Τζόε καὶ πετάγεται ὀρθιος ἀπὸ τὴν θέσι του.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ εἶχε φανῆ πὼς ὄνειρευόταν. Τώρα ὅμως βλέπει πὼς δὲν εἶναι ὄνειρο ἀλλὰ πραγματικότης, γι-

ναί, καὶ ξανα-

(*) Διάβασε τὸ 15ο τεῦχος τοῦ «ΤΑΝ»: «ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΑ ΤΑΡΑ»

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 2

νοίγει τὰ μάτια του, ἡ ἀπίθανη εἰκόνα δὲν λείπει νὰ χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Μέσα στὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως συμβαίνουν καταπληκτικὰ πράγματα. Τὸ ὄλομαυρο φόντο τοῦ μυστηριώδους Διαστήματος μὲ τὶς κρεμάμενες μπίλιες του, ποὺ εἶναι οἱ διάφοροι πλανῆτες, ἔχει διακοπῆ. Ἀλλόκοτα χρώματα φωσφορίζουν μέσα στὴν τηλεόρασι. Πράσινες, μπλέ, χρυσαφιές, κόκινες ἀναλαμπές σὰν νὰ ὑπάρχουν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ ρουκέτα τους ἥλιοι χρωματιστοὶ ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ φωτίσουν τὸ Χάος! Κι' ὅμως ὁ Τζῶε τὸ ξέρει πολὺ καλά πῶς τὸ Χάος δὲν μπορεῖ νὰ φωτιστῆ ἀπὸ κανένα φῶς, γιὰτὶ μέσα στοῦ Κενὸ δὲν ὑπάρχουν διόλου αἰωρούμενα μῦρια ποὺ νὰ χρωματιστοῦν ἀπὸ τὸ φῶς αὐτό.

Ὁ τολμηρὸς ἀστροναύτης δὲ διστάζει οὔτε στιγμή περισσότερο. Τὸ δάχτυλό του πιέζει ἀποφασιστικὰ τὸ κουμπὶ τοῦ συναγερμοῦ. Πρέπει νὰ τρέξῃ ἀμέσως ὁ Τάν. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγὸρι εἶναι τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξηγῆ τὰ ἀπίθανα φαινόμενα τοῦ Διαστήματος. Οἱ κίνδυνοι στοῦ Ἄπειρο παρουσιάζονται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ μόνον μ' αὐτὴν μπορεῖς νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσης. Ἄλλοιως...

Ὁ Τάν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδας ἀπὸ τὶς δυὸ κοπέλλες καὶ τὸν μικρὸ Τζίψυ, ποὺ τρέχουν ὅλοι στοῦ κάλεσμα τοῦ συναγερμοῦ, ἐμφανίζεται στοῦ ἀνοιγμά τῆς πόρτας τοῦ θαλάμου κυβερνήσεως καὶ μὲ δυὸ πηδήματα βρίσκεται στοῦ πλάι τοῦ Τζῶε.

—Τί συμβαίνει, κύριε Μάρτιν;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὁ πρῶτος τῆς Ἐφ Μπί. Ἄϊ τοῦ δείχνει τὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως. Ὁ Τάν κυττάζει τὴν ἴδια στιγμή ποὺ ὅλοι μαζί οἱ ἀστροναῦτες τὸν κυκλώνουν καὶ παρατηροῦν κι' αὐτοὶ μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν κατάπληξι τὴν ἀλλόκοτη φωτεινὴ βροχῆ.

Τὰ φρύδια τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ, ποὺ εἶναι πάντοτε ἀνασηκωμένα πρὸς τὰ ἐπάνω στίς ἄκρες τοὺς, ἀνασηκώνονται ἀκόμα περισσότερο καὶ σχηματίζουν ἕνα πελώριο «νί» ἐπάνω στοῦ μέτωπό του. Τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χεῖλια ποὺ σουφρώνουν παρουσιάζει ὄχι μόνον ἐκπληξι ἀλλὰ καὶ βαθειὰ ἀνησυχία.

Ὅλοι τὸν κυττοῦν καὶ οἱ καρδιές χτυποῦν γρήγορα. Τί συμβαίνει; Γιὰτὶ ἀνησυχεῖ ἔτσι ὁ Τάν; Τί κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ μὲς στὴ μέση τοῦ Διαστήματος, καὶ θὰ μπορέσουν ἄραγε νὰ γλυτώσουν κι' ἀπ' αὐτὸν ὅπως ἔχουν γλυτώσει ἀπὸ τόσους ἄλλους μέχρι τώρα;

Καταλαβαίνει τὴν ἀγωνία τοὺς, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ.

—Δὲν ξέρω!, μουρμουρίζει. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω! Εἶναι τρέλλα! Εἶναι ἀπάνω ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους! Μεγαλύτερο ἀπὸ ὅσα ἔχω διδαχθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα μου! Ἀνώτερο ἀπὸ τὴ φαντασία! Δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ ὁ νοῦς μου πῶς συμβαίνει αὐτό... Καὶ τὸ κυριώτερο δὲν ξέρω ἂν εἶναι κίνδυνος ἢ ὄχι!

Ὅλοι κυττάζονται μὲ ἀγωνία. Τοὺς φόβους ποὺ κύκλωναν τὴν

καρδιά του καθενός, τὰ λόγια του Τάν τους πολλαπλασιάζουν. Για μερικές στιγμές κανείς δεν μιλάει και κανείς δεν κινιέται. Τὰ μάτια όλων είναι καρφωμένα μέσα στην ὄθονη. Οἱ φωτεινές λάμπεις πού κάθε ἀλλάζουν χρώμα γίνονται ὅσο πᾶνε πιὸ πυκνές και πιὸ ισχυρές. Καί ξαφνικά ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐξώκοσμο και ἀπίθανο φῶς, κάτι μικρά Σωμάτια σάν τῖς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ ἀρχίζουν νὰ γεμίζουν τὴν Ἀπόστασι. Εἶναι κι' αὐτὰ πολύχρωμα σάν τὸ φῶς και εἶναι τόσο πυκνά σάν τὸ «Σύμπαν Ι» νὰ πετᾶ μέσα σὲ μιὰ τρομερὴ χιονοθύελλα. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία πῶς πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ Σωμάτια θὰ χτυποῦν πάνω στὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τοῦ σκάφους. Κι' ὅμως οἱ ἀστροναῦτες πού εἶναι μέσα δὲν ἀκούο κανένα θόρυβο.

Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τῖς πολύχρωμες λάμπεις και τῖς ἀλλόκοτες νιφάδες δὲν ὑπάρχει πιά μέσα στὴν τηλεόρασι. Οἱ πλανήτες δὲν κρέμονται πιά μέσα στὴν Ἀπόστασι. Δὲν φαίνονται. Λὲς κι' ἔχουν χαθῆ μέσα σὲ μιὰ φανταστικὴ χιονοθύελλα.

Και τότε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μάτια του Τάν, τοῦ υπερκόσμιου ἀγοριοῦ, γεμίζουν τρόμο. Πετοῦν σπιθες. Ἀναταράζεται και σηκώνει τὸ χέρι δείχνοντας πρὸς τὸ ταμπλὼ ἐλέγχου.

Οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζουν κατάπληκτοι. Παρατηροῦν κι' αὐτοὶ στὸ ταμπλὼ και προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν τί εἶναι ἐκεῖνο πού ἔχει τρομάξει τὸν υπερκόσμιο ἀγόρι. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ κατα-

φέρνουν. Πρῶτος ο ἴσοε μαρτίν ἀντιλαμβάνεται τί συμβαίνει και μῆγχει μιὰ φωνὴ γεμάτη θυμὸ και ἀνησυχία.

—Τὰ ὄργανα πλεύσεως! Διάβολε! Ἀλλάζουν μόνα τους τροχιά!

Ναί, ὁ πράκτωρ τῆς Ἐφ Μπὶ "Αἱ ἔχει δίκιο! Μόνα τους, χωρὶς κανείς νὰ τὰ χειρίζεται, τὰ διάφορα ρολόγια και δείχτες και μετρητές, πού ὑπάρχουν ἐκεῖ μπροστά τους ἀρχίζουν σιγὰ - σιγὰ νὰ δείχνουν μιὰ νέα πορεία μέσα στὸ Διάστημα. Μπορεῖ νὰ μὴν ξέρη κανεὶς ποιὰ εἶναι ἡ νέα κατεύθυνσις πού παίρνουν ἔτσι ἄβελὰ τους, ὅμως ἐκεῖνο πού εἶναι ὀλοφάνερο εἶναι πῶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο παύουν νὰ κατευθύνονται πρὸς τὴ Γῆ πού εἶναι ὁ προορισμὸς τους.

Ὁ Τάν τινάζεται σάν ἐλατήριο. Σάν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως νὰ ἦταν ἕνας ἐφιάλτης και ξύπνησε ξαφνικά ἀπ' αὐτόν.

—Ἴσως εἶναι κανένας παράξενος μαγνητικὸς κυκλὼν τοῦ Ἀπείρου πού ἀλλάζει τὴ διεύθυνσι τοῦ σκάφους!, λέει μὲ ἀβέβαιη φωνή. Πρέπει νὰ ἐπαναφέρωμ γρήγορα τὸ «Σύμπαν Ι» στὴν κανονικὴ τροχιά του πρὶν προχώρησῃ περισσότερο, γιατί ὅσο πλησιάζομε πρὸς τὸ κέντρον τοῦ κυκλῶνος ὁ κίνδυνος θάνατι μεγαλύτερος.

Τὰ δάχτυλα τοῦ υπερκόσμιου ἀγοριοῦ ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν μὲ καταπληκτικὴ ἐπιδεξιότητα πάνω στὰ διάφορα κουμπιά. Θέλει νὰ ἀνάψῃ τοὺς πлагίους πυραύλους διευθύνσεως. Μὰ ξαφνικά...

ΓΙΝΕΤΑΙ κάτι αλλόκοτο μέσα στην ψυχή του υπερκόσμιου

αγοριού και όλων των άλλων συντρόφων του ταυτόχροτα ν ω ς. Πρώτα - πρώτα όλη τους ή ανησυχία και ό φόβος περνούν εντελώς. Μια μεγάλη άδιαφορία γι' αυτήν την παράξενη φωτεινή βροχή που περουν, γεννιέται μέσα τους. Τό ότι τό σκάφος αλλάζει πορεία δέν τους νοιάζει πια όσο πριν από λίγο. Βρίσκουν ξεχωριστό ενδιαφέρον για τά παράξενα φώτα που παρακολουθούν μέσα στην όθονη της τηλεόρασης και στρέφουν τά μάτια τους όλοι πρós τά εκεί.

Ό Τάν, τό αγόρι μέ τις υπερκόσμιες δυνάμεις και ικανότητες, είναι τό μόνο που μπορεί και φέρνει κάποια αντίδρασι σ' όλα αυτά. Τό μόνο που βλέπει είν' ό κίνδυνος που διατρέχουν ακόλουθώντας πάντα τόν δρόμο που δέν οδηγεί πουθενά...Ή μάλλον οδηγεί εκεί που θέλει μια άγνωστη και άόρατη δύναμις.

—Πρέπει ν' αλλάξω την πορεία του σκάφους!

Κι' όμως τά χέρια του δέν κινώνται για νά εκτελέσουν ότι έχει πη. Μέσ στο μυαλό του μόνο υπάρχει ή σκέψις πώς πρέπει νά τό κάνη. Δέν έχει όμως τη δύναμι νά τό πραγματοποιήση.

Τά πολύχρωμα Σωματία πυκνώνουν γύρω τους. Οι έξωκοσμες αναλαμπές τους γίνονται όλοένα και πιο ισχυρές και εκτυφλωτικές.

—Πρέπει νά αλλάξω την πορεία του σκάφους! Ξαναλέει ό Τάν καθισμένος στη θέση του μπροστά στο ταμπλώ του έλέγχου.

Μόνο τά χείλια του όμως κινώνται, που λένε αυτά τά λόγια. "Όλα τά άλλα μέλη του μένουν νεκρικά άκίνητα, σαν νάναι ζωντανός νεκρός.

Ό Τζοε και οι άλλοι μπορούν και κινούνται. Ό πράκτωρ του "Εφ Μπι "Αϊ, γυρίζει πρós τό μέρος του υπερκόσμιου αγοριού.

—Δέν θαρμύσαι! του λέει χαμογελώντας. Γιατί νά αλλάξης την πορεία του; Είναι ύπεροχες έτούτες οι λάμπεις που βλέπω στην τηλεόρασι! "Ένα πραγματικό άριστούργημα από φώς και χρώμα! Θεέ μου τί θα γίνεται εκεί απ' έξω! Θάνατι μεγαλειόκι' έμεις δέν μπορούμε νά τό άπολαύσωμε σ' όλη του την μεγαλοπρέπεια, παρά μόνο από μέσα από τη μικρούλα έτούτη όθονη της τηλεόρασεως!

—Θάνατι ένα όνειρο!, λέει και ή Ντάινα συνεπαρμένη. Τό πιο πολύχρωμο και φωτεινό όνειρο που μπορεί νά συλλάβη ή φαντασία!

—Άφου σου άρέσει τόσο, καλή μου, θα σου άνοιξω την μεταλλική καλύπτρα του σκάφους για νά τό παρακολουθήσης σέ όλη του την μεγαλοπρέπεια!, μουρμουρίζει ό Τζοε χαμογελώντας στη Ντάινα μέ αγάπη.

Και χωρίς καμμία καθυστέρηση κατεβάζει τόν διακόπτη που άνοίγει τη μεταλλική καλύπτρα του θαλάμου διακυβερνήσεως. Σιγά - σιγά τό έξωτερικό μέταλλο του «Σύμπαν Ι» ύποχωρεί και

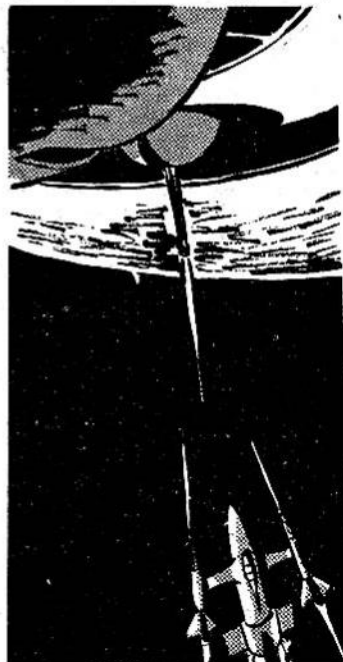
τὸ πλανητόπλοιο μένει μὲ μόνο τὸ κρυσταλλικὸ κουβούκλιο. Ὁ κίνδυνος εἶναι τρομαχτικός. Ὁ θάνατος χαμογελᾷ μὲ τὸ σκελετωμένο χαμόγελό του πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους μὰ δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν. Ὁ πρῶτος μικρὸς μετεωρίτης πού μπορεί νὰ βρεθῆ στὸν δρόμο τους καὶ χτυπήσῃ πάνω στὸ κρυσταλλο θὰ τὸ κἀνὴ κομμάτια. Τότε μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὸ ὄξυγόνο ὅλο θὰ χυθῆ ἔξω στὸ ἄπειρο καὶ οἱ ἀστροναῦτες ὅπως δὲν φοροῦν τὰ σκάφανδρά τους θὰ πεθάνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀσφυξία.

Ὁ Τὰν κάθεται σὰν ὑπνωτισμένος στὴ θέσι του. Τρομερὸς ἀγώνας γίνεται μέσα του. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγὸρι βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἀγνωστὴ δύναμι πού κρατᾷ αἰχμάλωτὴ τὴν ἐνεργητικότητά του. Στὸ πρόσωπό του ἐπάνω ζωγραφίζεται ὅλη ἡ ψυχικὴ του ἀγωνία καὶ ὅλες οἱ προσπάθειες πού καταβάλλει γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτὴ ἐπιβολὴ πού τὸν ἔχει ἀχρηστεύσει. Οἱ γκριμάτσες πού κάνει εἶναι γεμάτες πόνου καὶ ἀπόγνωσι.

— Πρέπει νὰ ἀλλάξω τὴν πορεία τοῦ σκάφους!, μουρμουρίζει στὸν ἴδιο πάντα τόνο καὶ τρίτη φορά. Πρέπει αὐτὴ ἡ καλύπτρα νὰ γυρίσῃ γρήγορα στὴ θέσι της... Κινδυνεύουμε νὰ χαθούμε! Νὰ χαθούμε ὅλοι! Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε! Γιατὶ δὲν κουνᾶω τὰ χέρια μου νὰ σταματήσω ὅλο αὐτὸ τὸ κακό;

Στὸ μεταξύ ἐκεῖνο πού γίνεται μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ «Σύμπαν Ι», εἶ-

ναι πραγματικὰ φαντασμαγορικό. Οἱ φωτεινὲς καὶ πολύχρωμες ἀναλαμπές πού τοὺς κυκλώνουν δὲν ἔχουν ἀνάγκη πιά νὰ θρίσκωνται αἰχμαλωτισμένες μέσα στὸν στενὸ χῶρο τῆς ὀθόνης τῆς τηλεοράσεως. Ὀλόκληρος ὁ θάλαμος ἀστράφτει μιὰ κόκκινος καὶ μιὰ πράσινος καὶ γαλάζιος καὶ κίτρινος. Κι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ παράξενα, χρωματιστὰ Σωμάτια πού ἀποτελοῦν τὴν τεριχτώδη γιὰ τὴ λογικὴ θύελλα, ἔρχονται μὲ

«...Τὰ πυροβόλα τοῦ ἀστεροειδοῦς ἀρχίζουν νὰ βάλλουν μανιασμένα ἐναντίον τοῦ περιεργοῦ διαστημοπλοίου...»

δαιμονισμένη ταχύτητα και πέφτον επάνω στο κρύσταλλο του κουβουκλίου χωρίς να κάνουν τον πάρα μικρό ήχο αλλά και χωρίς να φαίνεται πώς είναι ικανά να κάνουν καμμία ζημιά στο σκάφος. Δεν στέκουν στιγμή πάνω στο κρύσταλλο όπως θα έστεκαν αν ήταν νιφάδες χιονιού ή κάτι παρόμοιο. Γλιστρούν και φεύγουν σαν χέλια για νάρθουν άλλες και άλλες και να φύγουν κι τες μετά με τον ίδιο τρόπο.

Κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει πόση ώρα περνά. Ούτε και αυτός ο Τάν που τὸ πρόσωπό του σιγά - σιγά ήρμεϊ και μένει αδιάφορο σαν όλων τῶν άλλων συντρόφων του. Δεν αγωνίζεται πιά. Έχει παραδοθῆ κι αυτός στην πλήρη αδιαφορία για τὰ τρομερὰ γεγονότα που τοὺς ἀπειλοῦν. Τὸ μόνο που κάνει ὅπως και οἱ φίλοι του είναι να παρακολουθῆ με θαυμασμό τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ φωτοθύελλα, γιατί μόνο ἔτσι μπορεί νὰ τὴ χαρακτηρίσει κανείς. Καὶ ὅπως ὅλα μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἔχουν συμβῆ ξαφνικά, τὸ ἴδιο καὶ πάλι ξαφνικά καὶ ἀναπάντεχα, ἡ φωτοθύελλα σταματᾷ. Οἱ ἐκτυφλωτικὲς, πολὺχρωμες ἀναλαμπές σβήνουν καὶ χάνονται ἀπότομα ἀπὸ τὰ μάτια τους σὰν νὰ τὶς παράσυρε κανένας δυνατὸς ἄνεμος. Τίποτε δὲν μένει πιά γύρω. Μόνο τὸ Χάος. Τὸ Χάος, ἴδιο μαῦρο καὶ ἀδιὰπέραστο ὅπως πάντοτε. Τὸ ἴδιο νεκρὸ καὶ μυστηριώδες. Μὲ μόνο τοὺς πλανῆτες νὰ κρέμονται ἀλόκοτα μέσα στὴν Ἀπόστασι, σὰν μικρὲς ἀσημένιες μπάλλες.

Οἱ πέντε ἀστροναῦτες, οὔτε

μ' αὐτὴ τὴ νέα τροπὴ τῶν πραγμάτων φαίνονται νὰ συνέρχονται ἀπὸ τὸν παράξενο ψυχικὸ λήθαργο στὸν ὁποῖον ἔχουν πέσει.

Ο ΤΡΟΠΟΣ με τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν τὸν κίνδυνο καὶ

τὸ μυστήριό που τοὺς περιτυλίγει εἶναι τὸ λιγώτερο παράξενο καὶ ἀκαταλόγιστος. Δὲν μοιάζουν νὰ εἶναι ὑπνωτισμένοι. Δὲν μοιάζουν νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν πί-

εσι μίας τυραννικῆς ἐπιβολῆς. "Ὅλοι φαίνονται σὰν νὰ βρίσκονται τελείως στὰ λογικά τους. Σὰν ὅλες τους οἱ αἰσθήσεις νᾶναι σὲ πλήρη λειτουργία, ἀλλὰ ἀπλῶς νὰ μὴν ὑπάρχει κανείς λόγος γιὰ τὸν ὁπεῖον νὰ πρέπει νὰ ἀνησυχοῦν καὶ νὰ φοβοῦνται. Μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ κουβουκλίου τους τὸ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ μένει ἀνοιχτὸ, παρακολουθοῦν τὸ ὑπέροχο ταξεῖδι τους στὸ Διάστημα. Καὶ εἶναι καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ εὐχαριστημένοι γιατί ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχουν παρακολουθῆσει μέσα σὲ τόση μεγαλοπρέπεια τὸ πένταγμα τοῦ ἀστρόπλοιου στὸ "Ἀπειρο.

Ὡστόσο ἂν ὁ Τάν ἢ ὁποιοσδὴ ποτε ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀστροναῦτες μας μπορούσαν νὰ δοῦν τὰ διάφορα ὄργανα πλεύσεως, ἢ ἀνησυχία θὰ γέμιζε τὴν καρδιά τους, γιατί ἡ πορεία που ἔχει

πάρει τώρα το σκάφος είναι τόσο μακρυνή από εκείνη της Γης που χωρίς αμφιβολία πρέπει να θγαίνουν από το μεγάλο Νεφέλωμα του Γαλαξία και να πηγαίνουν για έναν άλλον Γαλαξία.

Κανείς δεν έχει πιά την έννοια του χρόνου από τους άστροναύτες μας. Δεν καταλαβαίνουν τί κάνουν. Δεν έχουν στο μυαλό τους την πραγματική τους αποστολή, σαν να την έχουν ξεχάσει έντελώς. Ούτε σκέπτονται πιά καθόλου πώς κόπου, χαμένο ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλα άστρα υπάρχει και ένας πλανήτης που λέγεται Γη. Ο Τζόε Μάρτιν έχει ξεχάσει πώς ο Τάν έπιασε πριν από μερικές μέρες ένα ραδιογράφημα προερχόμενο από αυτό το άστρο και ειδικά από την Υπηρεσία του "Εφ Μπι "Αϊ". Έχει ξεχάσει πώς το ραδιογράφημα αυτό τον καλούσε να επιστρέψει στη Γη για να δώσει αναφορά των όσων είχαν συμβή ως τώρα σ' αυτόν και στους άλλους τέσσερις άστροναύτες και συγχρόνως για να βοηθήσουν στον τελειότερο εξοπλισμό του δευτέρου αστροσκάφους που έχουν κατασκευάσει οι γήινοι επιστήμονες και που το έχουν ονομάσει «Σύμπαν 2».

Το μυαλό και του Τζόε και των υπόλοιπων είναι σαν ένα άγραφο βιβλίο. Δεν περιέχει καμιά απόλυτως σκότουρα και καμιά έννοια. Τρώνε, κοιμούνται, σηκώνονται, μιλούν για τα άστρα που βλέπουν μπροστά τους και θαυμάζουν τα παράξενα χρώματα που έχει το καθένα απ' αυτά. Το κρυσταλλικό κουβούκλιο εξακολουθεί πάντα να είναι

απροφύλαχτο από την μεταλλική καλύπτρα του. Κι' όμως, όσο παράξενο κι' αν φαίνεται, όλον αυτόν τον καιρό δεν βρέθηκε ούτε ο ελαχιστότερος μετεωρολίθος να χτυπήσει πάνω του και να το κομματιάσει.

Ανέλπιστη σωτηρία.

ΠΕΡΝΟΥΝ πολλές μέρες. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν «μέρες» μέσα στο "Αδειο Χάος. Περνούν άπλωσ πολλά εικοσιτετράωρα. Το μεγάλο άτομικό ρολόι του πλανητοπλοίου που μετράει τον χρόνο σύμφωνα με τα αστροσκοπεία της Γης και ταυτόχρονα κρατάει ήμερολόγιο, δείχνει πώς έχουν περάσει σαρανταοκτώ μερόνυχτα από τη στιγμή που το σκάφος έπεσε μέσα στην τρομερή εκείνη «φωτοθύελλα». Κανείς όμως από το πλήρωμά του δεν ενδιαφέρεται να κυττάξη το μεγάλο ρολόι. Κι' αν το κυττούν δεν το βλέπουν. Κι' αν το βλέπουν δεν του δίνουν καμμία προσοχή γιατί ο χρόνος δεν τους ενδιαφέρει καθόλου. Δεν είναι πιά αυτοί οι ίδιοι που ήταν πριν πέσουν στην τρομερή «φωτοθύελλα». Κάτι έχει πεθάνει μέσα τους. Κινοούνται σαν φαντάσματα του παλιού εαυτού τους μέσα στο «Σύμπαν Ι». Μιλούν για ζητήματα που άλλοτε θα τους φαινόταν άστεια και παιδαριώδη. Είναι ολοφάνερο πώς δεν θυμούνται ποιοι είναι, από που έρχονται και που πηγαίνουν. Το πάν είναι γι' αυτούς οι άστερισμοί που περνούν με την πιο άπιθανη ταχύτητα που μπορεί να

βάλη ο νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἐξὸν ἀπὸ ὅ,τι βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους καὶ αὐτὸ πού βλέπουν εἶναι πάντα τὸ ἴδιο: Ἡ ἄδεια, κατὰμαυρὴ Ἀπόστασις μὲ τούς κρεμασμένους πλανήτες σὰν ἀσημένιες μπάλλες. Γι' αὐτὲς μιλοῦν συνέχεια. Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχουν νὰ ποῦν καὶ νὰ σκεθοῦν.

Μόνο πότε - πότε, γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὰ μάτια τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ τοῦ Τάν, παίρνουν μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι καὶ τὸ πρόσωπό του συσπάζεται μὲ ἀγωνία. Τὸ ἀγόρι μὲ τὶς ξεχωριστὲς ἰκανότητες φαίνεται πὼς ἔχει τρομερὰ ἰσχυρότερη κρᾶσι καὶ τρομερὰ ἰσχυρότερη πνευματικὴ δύναμι καὶ ἀντοχὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ κι' αὐτοῦνοῦ οἱ ἀναλαμπὲς δὲν διαρκοῦν παρά ἐλάχιστα. Ἡ δύναμις πού τοὺς κρατᾷ ὅλους αἰχμαλώτους εἶναι πολὺ μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴ δική του θέλησι. Ὅλη ἡ ἀντίδρασις του δὲν κρατᾷ παραπάνω ἀπὸ ἕνα μὲ δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Ὑστερα ξαναγυρνᾷ καὶ πάλι στὴν ἴδια κατάστασι τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ὑποταγῆς.

Στὴν ἀρχὴ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐνάτης μέρας συμβαίνει ἐπὶ τέλους κάτι πού τοὺς θγάζει ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ μονοτονία καὶ ἐγκατάλειψι: Ἀπὸ μακριὰ, μπροστά τους, φαίνεται ἕνας μικρὸς πλανήτης, πού ἡ τροχιά του εἶναι τέτοια ὥστε νᾶναι βέβαιο πὼς θὰ συμπέσει μὲ τὴν τροχιά τοῦ «Σύμπαν Ι». Ἡ σύγκρουσις τοῦ πλανητόπλοιου φαίνεται γιὰ θεβαία.

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ὅμως δὲν δίνουν σημασία στὸ γεγονός.

Βλέπουν τὸν ἀστεροειδῆ πού πλησιάζουν καὶ κολλᾶνε ὄλοι τὰ μάτια τους σ' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνου ν τὸν κίνδυνο πού τοὺς ἀπειλεῖ. Σὰν μικρὰ παιδάκια πού βλέ-

πουν μιὰ ἀστραφτερὴ μπάλλα καὶ τοὺς ἀρέσει ἐπειδὴ γυαλίζει, ἔτσι κάνουν τώρα κι' αὐτοί.

—“Ἐνας ὑπέροχος ἀστεροειδῆς!, λέει ὁ Τζόε Μάρτιν μὲ θαυμασμό. Πᾶμε καταπάνω του, παιδιά. Θὰ τὸν δοῦμε γρήγορα ἀπὸ πολὺ κοντά!

—“Ἐτσι πού πᾶμε θὰ πέσωμε ἀπάνω του! λέει ἡ Ρένα καὶ φαίνεται ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ διαπίστωσί της.

—“Ἀλήθεια!, φωνάζει κι' ἡ Ντάινα, χτυπώντας παλαμάκια ἀπὸ τὴ χαρὰ της. Θὰ πέσωμε ἀπάνω του καὶ θὰ θγοῦμε νὰ κᾶνωμε τὴ βόλτα μας στὴν ἐπιφάνειά του!

Κανενὸς τὸ μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ πὼς ἂν πέσουν ἐπάνω στὸν ἀστεροειδῆ αὐτόν μὲ τὸ ση φόρα, δὲν θὰ μείνῃ οὔτε ἡ σκόνῃ ἀπὸ τὸ «Σύμπαν Ι» καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους. Ὅλοι γελοῦν μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ θγοῦν νὰ περπατήσουν πάνω στὸ μικρὸ, γυαλιστερὸ ἀστρο. Τοὺς ἀρέσει πολὺ αὐτό. Βλέπουν τοὺς ἀμέτρητους κρατήρες του καὶ νιώθουν τὴν ἐπιθυμία νὰ τοὺς ἐξερευνησοῦν.

Ὁ ἀστεροειδῆς ὀλοένα πλησι-

άζει προς τὸ μέρος τοῦ «Σύμπαν Ι». Ἔχει γίνει κιόλας πολὺ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ἄστρα πού φεγγοβολοῦν στὸ Διάστημα. Λουσμένος ἀπὸ τὶς χρυσῆς ἀκτίνες ἐνὸς τεράστιου, ἀγνωστοῦ ἡλιου φαντάζει κι' αὐτὸς ὀλόχρυσος μέσα στὸ μαῦρο φόντο τοῦ Ἀπείρου, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιφεγγίση αὐτὲς τὶς ἀκτίνες γιατί ὀλόγυρά του δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀτμόσφαιρα. Τὸ φῶς του εἶναι ψυχρὸ σὰν πεθαμένο. Δὲν τυφλώνει τὰ μάτια ἐμποδίζοντάς τα νὰ τὸ κυττάξουν μὲ τὴ δυνατὴ ἀκτινοβολία του.

Ὁ ἀστεροειδὴς πλησιάζει ὀλοένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ «Σύμπαν Ι». Ξαφνικὰ οἱ πέντε ἀστροναῦτες διακρίνουν κάτι κατὰ ἄλλο ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειά του ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους κρατῆρες του. Εἶναι ἓνα ὄλοστρόγγυλο ἐπίπεδο, πού γεμίζει ἓνα πολὺ μὲ γάλο μέρος τοῦ ἀστεροειδοῦς. Μὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικὸ ἀλλὰ τεχνητό. Εἶναι μιὰ μεταλλικὴ πλατεῖα κατασκευασμένη ὀλόκληρη ἀπὸ ἓνα ἄγνωστο, πορτοκαλλὶ μέταλλο καὶ πάνω σ' αὐτὴ τὴν πλατεῖα ὑπάρχει ἓνας κολοσσιαῖος, ἐπίσης μεταλλικὸς πύργος. Ὁ πύργος αὐτὸς ἔχει σχῆμα κουβουκλίου καὶ ἀπὸ τὶς τέσσερις πλευρὲς σὲ σχῆμα σταυροῦ ξεκινοῦν κάτι τεράστιοι βραχιόνες ἀπὸ τὸ ἴδιο μέταλλο πού καταλήγουν κι' αὐτοὶ σὲ ἄλλα κυκλικὰ κουβούκλια, ἀλλὰ πολὺ μικρότερα. Τὸ ὅλο οἰκοδόμημα δὲν μοιάζει μὲ κανένα ἄλλο πού ἔχουν διηποτεῖ οἱ ἀστροναῦτες μας. Μὰ καὶ νὰ ἔμοιαζε, εἶναι ζήτημα στὴν κατάσταση πού βρίσκονται ἂν θὰ

μποροῦσαν νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν.

—Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ πάνω; ρωτᾷ ἡ Ρένα καὶ τὰ γαλανὰ της ματάκια λάμπουν ἀπὸ θαυμασμό γιὰ τὸ ὑπέροχο μεταλλικὸ κτίριο.

—Ποιὸς ξέρει; μουμουρίζει ὁ Τζόε καὶ φαίνεται παραπανεμένος σὰν μικρὸ παιδί πού δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εἶναι τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ πρᾶγμα πού γυαλίζει τόσο ὁμορφα κι' ἔχει τό-

«—?Ω, Μάσα! Ἔνα. «Σύμπαν Ι», Μάσα Τζόε!»

σο ώραίο σχήμα.

— Άχ, πώς θάβηλα να περπατήσω πάνω σ' αυτή την πλατεία και να μπώ μέσα να δω τί είναι!, φωνάζει ἡ Ντάινα με λαχτάρα.

— Ίσως κουζίνα αὐτοῦ μέσα! λέει ὁ Τζίπσυ καὶ τὰ ματάκια του λάμπουν πρόσχαρα. Ίσως πολὺ ὁμορφα φαγητά. Καὶ ὁ Τζίπσυς ἤθελε μῆτ' ἤ ἐκεῖ πέρα. Μάσα!

— Θὰ πάμε! Θὰ πάμε! λέει ὁ Τζέ με πείσμα παιδικὸ καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία. Ὅπως βλέπετε τὸ πλανητόπλοιο μας τραβάει γραμμὴ καταπάνω του. Τίποτε δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ σκαρφαλώσωμε ἐκεῖ πάνω καὶ νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ ὄλ' αὐτὰ τὰ θαύματα!

Ὁ ἀστεροειδὴς πλησιάζει ὁλοένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ «Σύμπαν 1». Εἶναι τόσο κοντὰ πιά που οἱ ἀστροναῦτες διακρίνουν ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ μεσαίου, μεγάλου κουβουκλίου, ἕναν ψηλὸ, μυτερὸ πύργο που μοιάζει σὰν τὸν πύργο ἐνὸς ἀστυρμάτου στὸ σχήμα. Θάναι πολλὲς ἐκατοντάδες μέτρα ψηλὸς ἂν ὑπολογίσῃς πῶς φαίνεται ἀπὸ τόσο μακριά. Οἱ φίλοι γουρλώνουν τὰ μάτια με μιὰ τρομέρη κατάπληξι.

— Ποιὸς ξέρει τί διαβολικὲς μηχανὲς θὰ ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ οἰκοδόμημα!, ξεφωνίζει ὁ Τζέ Μάρτιν με ἐνθουσιασμό. Τί λὲς κι' ἐσύ, Τάν; Δὲν θὰ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ δοκιμάσωμε νὰ κατεβῶμε ἐκεῖ πάνω νὰ ἐξερευνησωμε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἄν καὶ μοῦ φαίνεται

βέβαιο, ἔτσι ὅπως πηγαίνομε, δὲν θὰ πέσωμε ἀκριδῶς ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀστεροειδὴ καὶ ἔτσι μπορούμε νὰ ἐξετάσωμε μετὰ τὴν ἡσυχία μας ὅ,τι θέλομε!

Ὁ Τάν δὲν ἀποκρίνεται. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὰ μάτια του στενεύουν καὶ τὰ φρύδια του ἀνασηκώνονται πρὸς τ' ἀπάνω. Τὸ πρόσωπό του κι' αὐτὸ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ συσπᾶται φοβερὰ καὶ με ἀγωνία. Ἡ ψυχὴ του ζυπνᾷ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἡ τρομαχτικὴ δύναμις τῆς θελήσεως τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ, διαρκῶς ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ἐφιάλητὴ που κάθεται πάνω στὰ στήθεια του καὶ πάνω στὰ στήθεια ὄλων τῶν συντρόφων του τὸς ἡμέρες.

— Εἶναι φοβερό! μούρμουρίζουν τὰ χεῖλια του καὶ ἰδρώτας κατακυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἔτσι ὅπως πάμε θὰ σκοπιστοῦμε πάνω σ' αὐτὸν τὸν διαβολικὸ ἀστεροειδῆ! Πρέπει κάτι νὰ κάνω... Κάτι, που νὰ ἀλλάξῃ τὴν πορεία τοῦ σκάφους... Μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκόμα καὶ ὕστερα θὰ εἶναι πιά πολὺ ἄργα... Πολὺ ἄργα...

Σὰν νὰ τὸν ἔχη καθησυχάσῃ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἀντὶ νὰ τὸν τρομάξῃ, παύει πιά νὰ ἀγωνίζεται, ἔτσι ξαφνικὰ ὅπως ἄρχισε. Ὁ ἰδρὸς στεγνώνει στὸ μέτωπό του. Τὰ χεῖλια του δὲν κουνιῶνται ἄλλο πιά. Τὸ μυαλό του σκοτίζεται παράξενα. Δὲν συλλογίζεται πιά τὸν κίνδυνο τῆς συγκρούσεως. Νοιώθει κι' αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι τὴν ἀκράτητὴ ἐπιθυμία νὰ μῆτ' μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ διαβολικὸ οἰκοδόμημα ἀπὸ ἀτόφιο μέταλλο, νὰ δῆ τὰ

θαυμαστά μηχανήματα που άσφαλώς θα υπάρχουν μέσα...

Ο άστεροειδής πλησιάζει όλοένα προς τó μέρος του «Σύμπαν Ι». Όλα φαίνονται χαμένα πιά για τούς δύστατους γήιινους άστροναύτες. Τó μεγάλο ρολόι άμείλικτα δείχνει πώς τά δευτερόλεπτα κυλούν για νά φέρουν τά λεπτά κι' αυτά τόν πιο σκληρό θάνατο... Κανείς όμως δέν τó κυττάζει. Τά μάτια έχουν καρφωθή με θαυμασμό πάνω στον άστεροειδή. "Ένα, δύο, τρία λεπτά μένουν ακόμα; Ποιός τó ξέρει; Πάντως όχι περισσότερα. Η ταχύτης του «Σύμπαν Ι» διαρκώς αύξάνει. Ο άστεροειδής τó έλκει μοιραία προς τó μέρος του. Και οι πέντε άστροναύτες χοροπηδούν από τή χαρά τους βλέποντας πώς ή μύτη του σκάφους των έχει κι όλας γύρσει. καταπάνω στο μικρό άστρο. Είναι όλοφάνερο πώς θα πέσουν πάνω σ' αυτό κι' έτσι θα τούς δοθή ή εύκαιρία νά θρυμάσουν από κοντά τó μεγάλο εκείνου του έξώκοσμου οικόδομήματος;

Κι' ό άστεροειδής πλησιάζει. Πλησιάζει όλοένα... Πλησιάζει άμείλικτα.

ΜΑΤΙ είναι αυτό;

Πρώτος τó βλέπει ό μικρός Τζίπσυ και ξεφωνίζει σαν παλαβός δείχνοντας τó με τó όλομαυρο χέρι του.

—Ω, Μάσα!

"Ένα... «Σύμπαν Ι», Μάσα, Τζέε!

«Σύμπαν Ι», Μάσα, Τζέε!

Όλοι γυρίζουν και κύττουν προς τήν κατεύθυνσι που δείχνει ό άραπάκος. Ο τελευταίος αυτός δέν έχει άδικο. Ένας πύραυλος πραγματικά που μ' όλο ότι έχει πλησιάζει τρομερά κοντά τους δέν τόν είχαν αντίληφθή ως τώρα, όρμα άκάθεκτος προς τó μέρος του άστεροειδούς.

Μά φαίνεται πώς δέν είναι μόνο οι άστροναύτες μας που τόν έχουν διακρίνει. Πάνω στον τρομερό άστεροειδή παρατηρείται μιá άλλόκοτη κίνησης. Στά τέσσερα μικρότερα κουβούκλια που υπάρχουν σε σχήμα σταυρού γύρω από τó μεγάλο τó κέντρου, άνοίγει ξαφνικά από μιá τρύπα και από αυτήν προβάλλουν οι κάννες τεσσάρων πυροβόλων. Είναι φανερό πώς πρόκειται για πυροβόλα, γιατί αρχίζουν χωρίς καθυστέρησι νά βάλουν έναντιόν του διαστημοπλοίου που κάνει έφόρμησι έπάνω από τόν άστεροειδή.

Μά και τó πλανητόπλοιο δέν άργεί νά ανταποδώση τή φιλοφρόνησι. Μιá τρομερή άκτίνα φεύγει από τις κάννες δυό πελωρίων πυροβόλων που βρίσκονται παράλληλο με τó σκάφος και που στο πίσω μέρος τους υπάρχουν και οι πύραυλοι που τó κινούν. Η άκτίνα συγκεντρώνεται και χτυπάει στο ίδιο σημείο πάνω στον άστεροειδή και τó σημείο αυτό είναι τó κεντρικό κουβούκλιο του περιεργού κτιρίου που είναι όλο κατασκευασμένο από μέταλλο. Μιá τρομαχτική έκρηξις γίνεται τότε πάνω άκριβώς στο σημείο αυτό που ένώθησαν οι δυό φλόγιες άκτι-

νες(*)· Ἡ ὄροφή τοῦ κουβουκλίου ἀνοίγει καὶ σπᾶει στὰ δυὸ σᾶν νὰ ἦταν χαρτονένια. Μονομιάς τὰ πλαϊνὰ πυροβόλα τῶν μικροτέρων κουβουκλίων, σωπαίνου- νουν.

Μαζί μ' αὐτὸ ὅμως γίνεται καὶ κάτι ἄλλο. Παράξενο καὶ καταπληκτικό:

Τῆ στιγμή πού τὸ ἄγνωστο πλανητόπλοιο ἔκανε τὴν ξαφνική ἐμφάνισί του καὶ ἄρχισε τὸν βομβαρδισμό, ὁ Τζοε καὶ ὁ Τάν εἶχαν τιναχτῆ θυμωμένοι στὰ ἡλιακὰ πυροβόλα τοῦ πλανητοπλοίου τους, γιὰ νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ ἐτοιμάζονταν κιόλας νὰ στείλουν τὴν καταστρεπτικὴ ἀκτίνα κατὰ πάνω τους. Μὰ ξαφνικά, καθὼς τὸ κουβούκλιο τοῦ παράξενου κτιρίου σπᾶει κατὶ τὰ πλαϊνὰ πυροβόλα του σιγοῦν καὶ ἡ παράξενη προσταγὴ πού κυριεῦε τοὺς πέντε ἀστροναῦτες μας τόσον καιρὸ, φτερουγίζει μονομιάς ἀπὸ μέσα τους. Καὶ οἱ πέντε ξυπνοῦν τὴ ἴδια στιγμή. Τὰ συναισθήματα πού δοκιμάζουν εἶναι διαφορετικά τοῦ καθενός, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία τους.

Ὁ Τάν κάνει ἕνα πελώριο σάλ το μὲ μιὰ κίνησι τόσο ἀστραπιαία πού θὰ μπορούσε νὰ τὴ ζηλέψη καὶ ὁ διασημότερος ταχυδακτυλουργὸς τῆς Γῆς. Τὰ δά χτυλὰ τοῦ κατεβάζουν τοὺς μοχλοὺς τῶν πλαϊνῶν πυραύλων. Τὸ «Σύμπαν Ι» παίρνει μιὰ θεαματικὴ θουτιά στὸ κενὸ καὶ περ- νώντας σύρριζα ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀστεροειδῆ, γλυτώνει γιὰ χι-

λιοστὰ τοῦ δευτρολέπτου τὴν τραγικὴ καταστροφὴ.

Ὁ Τζίπισυ θυγάει μιὰ ξέφρενη στριγγλιὰ καθὼς μὲ τὴν ἀπότομη στροφή ξεφεύγει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τρῶει μιὰ ἰεγαλόπρητη τούμπα μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως.

Οἱ ἄλλοι πού ἔχουν ἀντιληφθῆ ἐγκαίρως τὴν κίνησι τοῦ Τάν ἔχουν προλάβει νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τὶς εἰδικὲς χειρολαβὲς καὶ τὰ καταφέρνουν νὰ μείνουν στὴ θέσι τους. Ἀπὸ ὧλων τὰ στήθεια θυγαίνει ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως. Ἡ σωτηρία τους ἦταν τόσο ἀνέλπιστη πού οἱ πέντε ἀστροναῦτες δὲν μποροῦν ἀκόμα νὰ τὴν πιστέψουν.

ΚΑΘΩΣ τὸ «Σύμ-

παν Ι» ἀφήνει πίσω του τὸν τρομερὸ ἀστεροειδῆ ὅλοι καρφῶνουν τὰ μάτια τους μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ κουβουκλίου τους πάνω του. Καμιὰ ζωὴ δὲν φαίνεται πιά σ' αὐτὸν καὶ καμιὰ κίνησις πάνω στὸ μεταλλικὸ κτίριο. Ὅσο γιὰ τὸ παράξενο διασητόπλοιο πού εἶχε φανερωθῆ τόσο ἄξαφνα καὶ σὲ τόσο κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τοὺς σώση ἀπὸ δέβαιο χαμὸ, ἔχει γίνει κιόλας ἕνα σημαδάκι στὸ βάθος τοῦ μαύρου χάους καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχει χαθῆ ἐντελῶς ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἡ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία τρέχει εἶναι τόσο ξέφρενη πού τὸ «Σύμπαν Ι» εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ παρακολουθήση.

Οἱ πέντε ἀστροναῦτες γυρίζουν καὶ κутτοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τρομερὴ ἔκπληξι. Πρὶν

(*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

που την παραμικρή κουβέντα, ο Τάν κατεβάζει έναν διακόπτη και κλείνει την μεταλλική καλύπτρα πάνω από το μεταλλικό κουδούκλιο του σκάφους των.

Την ίδια στιγμή ο Τζόε Μάρτιν που τὰ μάτια του είναι κερφωμένα αλλού, ξεφωνίζει γεμάτος τρόμο:

— Τί λέει αυτό το ρολόι εκεί; Τρελλάθηκε;

“Όλοι γυρίζουν και κυττούν το ρολόι του σκάφους. Έχει δίκιο ο Τζόε. Αυτό που βλέπουν εκεί δεν μπορούν να το καταλάβουν. Τουλάχιστον για την πρώτη στιγμή, γιατί σιγά - σιγά όλα έρχονται στον νου τους. ‘Η «φωτοθύελλα», το μακροχρόνιο ταξίδι τους και οι τρέλλες που έκαναν, σ’ αυτή που άνοιξαν την μεταλλική καλύπτρα του «Σύμπαν Ι» κι’ έκεινη που άφησαν αδιόρθωτα τα όργανα πλεύσεως του σκάφους με αποτέλεσμα να απομακρυνθούν τόσα εκατομμύρια μίλια από τον προορισμό τους. Πού βρίσκονται τώρα; Σε ποιόν Γαλαξία; Σε ποιο ήλιακό σύστημα;

Μετά από την πρώτη σύγχυση και ανησυχία ο Τάν προσπαθεί να απαντήσει σ’ αυτή την ερώτησι μὰ δεν τὰ καταφέρνει εὐκολα. “Όλοι οί πλανήτες που βλέπει ολόγυρα είναι άγνωστοι έντελώς. Οί άστρόσκοποι δεν έχουν καμμιά σχέση με τους γνώριμους του. Και από πάνω θυμάται πώς κάθε τόσο τὰ όργανα πλεύσεως του άστρόσκοπου άλλαζαν κατεύθυνσι. Πώς να βρη την τροχιά στην όποια πρέπει να βάλη το σκάφος για να φτάση στη Γη ‘μετά άπ’ αυτό το άνακάτω-

μα;

Την ώρα που οί πέντε φίλοι γεμάτοι ανησυχία συζητούν για να πάρουν μιὰ άπόφασι, μέσα στην τηλεόρασι διακρίνουν. ένα άστρο που πλησιάζει.

— Φαίνεται μεγάλος πλανήτης!, λέει ή Ρένα που τόν βλέπει πρώτη και ειδοποιεί τους άλλους.

“Όλοι σκύβουν επάνω από την τηλεόρασι. ‘Η έλληνοπούλα έχει δίκιο. ‘Ο Τάν αρχίζει να χειρίζεται τὰ λεπτά όργανα του φασηματοσκοπίου για να κάνει την άπαραίτητη άνάλυσι.

— Τί θα κερδίσωμε μ’ αυτή την προσγείωσι; ρωτά ή Τζόε Μάρτιν ανήσυχα.

— Θα προσπαθήσωμε να άνακαλύψωμε τή θέση μας και συγχρόνως δεν θα άπομακρυνόμαστε κι’ άλλο από τή Γη τρέχοντας άσκοπα μέσα στο Διάστημα.

‘Ο Τζόε δεν μπορεί να φέρη αντίρρησι στη γνώμη του Τάν που είναι ολόσωστη και έτσι ή προσγείωσις στον νέο αυτόν κόσμο άποφασίζεται.

‘Η χώρα τών άγαλαματένιων

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ

που ολόενα ζυγώνουν είναι τεράστιος. Ένώ ή όγκος του έχει πιάσει όλη την όδόνή της τηλεοράσεως του «ΣύμπανΙ», τὰ διάφορα όργανα του σκάφους δείχνουν πώς ή άπόστασις του άπ’ αυτόν είναι ακόμα άπίστευτα με γάλη.

— Είναι καταπληκτικό!, λέει ή Τάν με κάποια ταραχή στους

φίλους του. Δν περίμενα πατέ πώς μπορούσαν να υπάρχουν τόσο μεγάλοι πλανήτες! Το άστρο αυτό πρέπει νάναι εκατομμύρια φορές μεγαλύτερο από τη Γη και χιλιάδες πιό μεγάλο από τόν Βάα!

Μά κάτι άλλο πού διαπιστώνουν δέν τους δίνει τόν καιρό να κουβεντιάσουν για τόν μέγεθος του άγνωστου πλανήτη. Τα ταχυμετρικά όργανα του άστροπλοιου δείχνουν πώς ή ταχύτητα του πολλαπλασιάζεται με τρομερή γρηγοράδα.

— Είναι άπίστευτο!, φωνάζει ό Τζός πού βλέπει κι αυτός αυτή τήν επιτάχυνσι πού αποκτά τόν «Σύμπαν Ι». Πώς είναι δυνατόν να μεγαλώνη ή ταχύτητα μας χωρίς να έχωμε άναμμένους τους πυραύλους;

— Μάς τραβά ή έλξις του κόσμου αυτού!, άποκρίνεται ό Τάν ήσυχα. Είναι τόσο τεράστιος πού και ή έλξις του είναι άφάνταστα δυνατή. Πρέπει να προσγειωθούμε, να ανάψωμε τους μπροστινούς πυραύλους, άλλοιώς δέν θα προλάβωμε να μπουμε στην άτμόσφαιρα και θα τσακιστούμε πάνω στην έπιφάνειά του.

Αυτό πού λέει τόν υπερκόσμιο άγόρι γίνεται άμέσως. Οι μπροστινοί πυραύλοι του άστροπλοιου αρχίζουν να ξεροούν φλόγες μέσα στο "Άπειρο και ή ταχύτης του όλοένα λιγοστεύει. Ό κίνδυνος τής συγκρούσεως δέν υπάρχει πιά. Έτσι σε λίγο μπαίνουν στην άτμόσφαιρα του άγνωστου κόσμου. Τό μεταλλικό κάλυμμα του θαλάμου διακυβερνήσεως άποτραβιέται για άλλη

μιά φορά για να άφήση έλεύθερο τόν κρυστάλλινο κουδούνκλιό του, από τόν όποίο χύνεται εκεί μέσα έκτυφλωτικό τόν φώς τής μέρας.

Οί άστροναύτες άφήνουν φωνές γεμάτες θαυμασμό να τους ξεφύγουν καθώς βλέπουν τα άπίστευτα μεγαλόπρεπα βουνά και τις άπέραντες πεδιάδες πού άπλώνονται κάτω από τα πόδια τους.

— Έδώ πέρα υπάρχουν όρη εκατομμύρια μέτρα ψηλά! λέει ό Τζός Μάρτιν με τα μάτια γουρλωμένα. Κυττάξει κάτι χαράδρες με κατακόρυφους βράχους! "Αν πηδήξη από κει πάνω κάτω μπορεί να χρειαστή και μιά ώρα ζωπου να φτάσης στο βυθό τους!

Και δέν έχει άδικο ό πράκτωρ του "Εφ Μπι "Αϊ. Τόν θέαμα πού άντικρύζουν είναι μεγαλόπρεπο και καταπληκτικό. Ό Τάν, με ψυχραιμες και ύπολογισμένες κινήσεις οδηγεί τόν άστροπλοίο τους μέσα από τα τρομακτικά βουνά, προσέχοντας μη τόν χτυπήση πουθενά και κάνει αδιάκοπα γύρους για να τόν καταφέρει να κατεβή μέσα σε μιά μεγάλη και όμαλή. Έκτασι και να τόν προσγειώσει εκεί. Σε μισή ώρα τόν «Σύμπαν Ι» με τή μύτη να βλέπη πρós τόν ούρανό, είναι άκουμπισμένο πάνω στον νέο και τεράστιον αυτόν πλανήτη.

ΤΗΝ ΩΡΑ πού ό Τάν κάνει τους ύπολογισμούς του προσπαθώντας να ανακαλύψη τόν σημείο του Διαστημάτος

στο όποιο βρίσκονται, για να μπορέση να επιστρέψη πίσω στη Γη, βάζοντας το «Σύμπαν Ι» στη σωστή τροχιά του, ο Τζόε Μάρτιν εκφράζει την επιθυμία να κάνει έναν περίπατο στον άγνωστο έτουτο κόσμο. Το μέρος τριγύρω τους φαίνεται έντελώς έρημο. Καμμιά κίνηση δεν παρατηρείται πούθενά γύρω. Το πλανητόπλοιο είναι στημένο μέσα σε μιὰ κοιλάδα όπου ή βλάστησις είναι όργιαστική. Πανύψηλα δέντρα, εκατοντάδες μέτρων, στέκουν ακίνητα και σκιάζουν με τις γιγαντιαίες φυλλωσιές τους μιὰ άπέραντη έκτασι στρωμένη με καταπράσινη χλόη.

Ο Τάν δεν έχει καμμιά αντίρρηση να θυούν οι φίλοι του να κάνουν έναν περίπατο.

— Μπορείτε να πάτε όπου θέλετε, λέει στον Τζόε. Έγώ θα προσπαθήσω να τελειώσω τους ύπολογισμούς μου όσο μπορώ πιο γρήγορα και δεν θα σάς ακολουθήσω. Όσο κι αν είστε προσεκτικοί, "Όσο κι αν το μέρος φαίνεται ήμερο και ειρηνικό δεν ξέρει ποτέ κανείς σ' έναν άγνωστο κόσμο τί κίνδυνοι μπορούν να ενεδρεύουν. Μη πλησιάζετε άγνωστο και παράξενα φυτά και αν συναντήσετε κανένα μικρό ζωάκι μη το αφήσετε να σάς πλησιάση. Μπορεί να είναι δηλητηριώδες ή να έχη καμμιά άλλη καταστρεπτική ιδιότητα που ούτε μπορεί να τη θάλη ο νους μας.

— Να μείνω μαζί σου να σε βοηθήσω;, ρωτά ή μικρή έλληνοπούλα το υπερκόσμιο άγόρι.

— Μπορώ να τὰ καταφέρω

και μόνος μου, άποκρίνεται ο Τάν χαμογελώντας. Δεν είναι άνογη και στερηθής αυτών τον περίπατο. Θάθελα κι' εγώ να μην είχα αυτή τη δουλειά για να σάς ακολουθήσω.

— Κάποιος πρέπει να μείνη μαζί σου για να σε βοηθήση, λέει ο Τζόε. "Ας μείνη ή Ρένα.

Ο Τάν κουνάει το κεφάλι του άρνητικά.

— Όποιοςδήποτε άλλος μπορεί να μείνη εκτός από αυτήν!, λέει άποφασιστικά. Η Ρένα είναι ή μόνη που μπορεί να έρθη να με ειδοποίηση άμέσως αν τύχη να συμβή κάτι... Πρέπει να παίρνουμε πάντα όλες τις προφυλάξεις...

— Έχεις δίκιο, λέει ο Τζόε. Καλύτερα να μην πάμε πούθενά. "Αν τελειώση γρήγορα μπορεί να θυούμε όλοι μαζί για μιὰ βόλτα.

— Μπορώ να μείνω εγώ μαζί με τον Τάν, λέει ή Ντάινα. "Ωστε αν θέλετε είστε έλεύθεροι να κάνετε αυτή την τόσο επιθυμητή βόλτα.

Ο άραπάκος χοροπηδά χαρούμενος.

— Τζίπους, πάρης μαζί σου και δικάνο κυνηγήσης λαγούς!, ξεφωνίζει και τὰ μάτια του λάμπουν ζωηρά.

— Πώς είσαι τόσο σίγουρος, Τζίπυ; πώς θα θρής λαγούς εδώ πέρα; ρωτά ο Τζόε χαμογελώντας πάλι με τις κουταμάρες του μικρού φίλου του.

— Τζίπους πολύ σίγουρος! άποκρίνεται ο άραπάκος. Τζίπυς τρελαίνεσαι για λαγό στιφάδο! Μις Ντάινα ξέρει υπέρο-

χα μαγειρεύεις αυτό φαΐ, Μάσα Τζόε!

— Τότε να κυττάξεις να βρῆς και μερικά κρεμύδια, Τζίπυ! του λέει ἡ Ντάινα σοβαρά. Ἄλλοιῶς πῶς θὰ τὸ φιάξωμὲ τὸ στιφάδο σου;

— ὦ, μὲς Ντάινα!, φωνάζει ὁ μικρὸς ἀραπάκος καὶ οἱ χειλάρες του σουφρώνουν περιφρονητικά. Σπουδαιότερος εἶσαι λαγὸς γιὰ στιφάδος! Ἄν βρῆς λαγὸς δὲν βρῆς καὶ κρεμύδια; Πολὺ εὐκολὸς εἶσαι κρεμύδια γιὰ Τζίπυ, μὲς Ντάινα! Πολὺ δύσκολος εἶσαι λαγός!

— Ἐν τάξει, Τζίπυ! Φέρε μου λοιπὸν τὸν λαγὸ καὶ τὰ κρεμύδια κι' ἐγὼ θὰ σοῦ φιάξω ἕνα ὑπέροχο στιφάδο πὺ δὲν τῶχεις ξαναφάει ποτέ σου!

— ὦ, μὲς Ντάινα!!!

Καὶ τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια τοῦ διαβολάκου σπιθίζουν ἀπὸ εὐτυχία.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ἀπὸ τοὺς πέντε ἀστρωναῦτες προχωροῦν ἀνάμεσα στὴν ὀργιαστικὴ βλάστησι τοῦ ἀγνωστοῦ κόσμου. Τὰ μάτια τοὺς θαυμάζουν τὰ πρωτοφανέρωτα γι' αὐτοὺς φυτὰ τοῦ θαυμαστοῦ δάσους μὰ ταυτόχρονα γεμάτα προσοχὴ προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὸν κίνδυνο μόλις φανῆ γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν. Τὰ χέρια τοὺς εἶναι ἔτοιμα κοντὰ στις λαβὲς τῶν πιστολιῶν πὺ τοὺς χάρισε ὁ βασιλιάς Λάο τοῦ Κένεμπ καὶ πὺ καμμιά ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῆ στὴν τρομερὴ ἡλιακὴ τους ἀκτίνα.

Μόνον ὁ Τζίπυ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ πιστόλι του. Αὐτὸς

ἔχει κρεμασμένον στὴ ράχι του ἕνα πελώριο δίκαννο παλιῶ τύπου, πὺ τοῦ τὸ εἶχε χάρισει ὁ Τζόε ὅταν ἀκόμα βρισκόνταν στὴ Γῆ. Μὲ τὰ ματάκια του γουρλωμένα προσπαθεῖ νὰ ἀντιληφθῆ τὸ ...λαγὸ πὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ὑπέροχο στιφάδο πὺ του ἔχει τάζει ἡ Ντάινα.

Μὰ ὅσο χώνονται μέσα στὸ δάσος ἐκεῖνο τόσο ἀρχίζουν νὰ ἀντιλαμβάνονται πῶς κανένα ζωντανὸ δὲν φαίνεται νὰ κυκλοφορῆ ἐκεῖ μέσα. Ὁ Τζίπυ κοντεύει πιά νὰ ἀπελπισθῆ καὶ μόνον κάτι περιέργα φυτὰ μὲ πολὺ χρῶμα λουλούδια πὺ ἔχουν τὰ πιὸ ἀλλόκοτα σχήματα καὶ χρώματα, καταφέρνουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μελαγχολία του.

Ἐκεῖνη πὺ κάνει τὴν πρώτην πρίεργη παρατήρησι γιὰ τὸ δάσος αὐτὸ εἶναι ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα. Ἀπὸ ὥρα τὰ μάτια της κυττοῦν ὀλόγυρα σάν νὰ μὴ μπορῆ νὰ καταλάβῃ ὠρισμένα πράγματα. Στὸ τέλος δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ περισσότερο καὶ μурμουρίζει:

—Κύριε Μάρτιν, δὲν σὰς φαίνεται κι' ἐσὰς πελὺ περιέργα;

Ἁ Τζόε πὺ ὡς τώρα τίποτα τὸ περιέργο δὲν ἔχει καταφέρει νὰ διακρίνῃ, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ τὰ αὐτιά του γεμάτος ἐνδιαφέρον γιὰτί ξέρει πῶς οἱ παρατηρήσεις τῆς τετραπέρατης Ἑλληνοπούλας εἶναι πάντοτε σωστές.

—Περιέργο; Ποιό; ρωτᾷε ἀνυπόμονα.

—Ἐχομε τόση ὥρα πὺ περπατάμε ἐδῶ μέσα καὶ δὲν εἶδα νὰ κουνιέται οὔτε ἕνα φύλλο!

“Όλο αυτό τὸ δάσος εἶναι θανάσιμα ἀκίνητο! Τὰ δέντρα, τὰ φύλλα, ὡς κι’ αὐτὰ τὰ χόρτα ποὺ βρίσκονται στὸ ἔδαφος καὶ οἱ θάμνοι, εἶναι νεκρικὰ ἀκίνητα!
“Ὅλα!

Ὁ Τζόε γυρίζει τὰ μάτια τοῦ ὀλόγουρα γεμάτος ἐκπληξι. Δὲν ἔ-

χει παρατηρήσει τίποτα τέτοιο τόση ὥρα καὶ αἰσθάνεται κάποια ντροπὴ ποὺ τὸ παρατήρησε πρώτη ἡ Ρένα.

—Διάβολε!, ξεφωνίζει στὸ τέλος. Ἔχεις δίκιο, Ρένα! Καὶ ... κύτταξε!

Ἡ κοπέλλα στρέφει στὸ μέ-

«... Διελύθη σὲ ἑκατομμύρια κομματάκια καὶ σκόρπισε στὸ ἔδαφος!»

ρος που της δείχνει ο πράκτωρ του "Εφ Μπι" "Αϊ. Στ' αλήθεια είναι πολύ παρόξενο αυτό που βλέπει: "Όπου έχουν πατήσει τα πόδια τους όση ώρα περπατούν εδώ μέσα, έχουν μείνει όλοκάθαρα τὰ ἴχνη. Τὰ χόρτα ἔχουν λυώσει κυριολεκτικά στο σχήμα τῆς πατημασιάς τους, σὰν νὰ ἦταν αὐτὰ ἀπὸ πάγο καὶ οἱ σόλες τους νὰ ἦταν πυρωμένες. Τὸ χῶμα φαίνεται κάτω ἀπὸ τὶς πατημασιές αὐτές.

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα κυττάζονται παραξενεμένοι. Καὶ τότε, ξαφνικά, πάνω στὴν ὥρα, ἀκούγεται καὶ ἡ ἀγριοφωνάρα τοῦ Τζίψου:

—[?]Ω, Μάσα! 'Ο... λαγός.

Γυρίζουν καὶ τὸν βλέπουν νὰ δείχνει κάπου μὲ τὸ δάχτυλό του ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι που τρέμει ἀπὸ ἀνυπομονησία προσπαθεῖ νὰ ξεκρεμάση ἀπὸ τὸν ὦμο του τὸ τρομερὸ του δίκαννο. Δὲν ὄνειρεύεται ὁ Τζίψου. Πραγματικά ἀνάμεσα στὰ φύλλα ἐνὸς θάμνου βλέπουν ὅλοι ἕνα παρόξενο τετράποδο που ὅποιος ἔχει λίγη φαντασία μόνο μὲ λαγὸ θὰ μπορούσε νὰ τὸ παρομοιάση ἀπὸ τὰ ζῶα που ὑπάρχουν στὴ Γῆ. Μὰ τὴν ὥρα που ὁ ἀραπάκος ἔχει στηρίξει τὸ κυνηγετικὸ τουφέκι στὸν ὦμο καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, ὁ Τζῶε τοῦ τὸ ἀρπάξει ἀπὸ τὸ χέρι.

—Μιὰ στιγμή, Τζίψου!, μουρμυρίζει ἀνήσυχος. Δὲν μοῦ φαίνεται γιὰ ζωντανὸ αὐτὸ τὸ ζῶο! Τὸ βλέπω κι' αὐτὸ ἐντελῶς ἀκίνητο σὰν ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα που τὸ περιτριγυρίζουν.

—[?]Ω, Μάσα! Δὲν ἄκουσες αὐ

τὸ ἐμάς καὶ κοιμάται! Αὐτὸ εἶσαι ὄλο!

Ὁ Τζῶε δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν ἀραπάκο κι' ὅμως θέλει κι' αὐτὸς νὰ ἐξακριβῶσῃ ἂν τὸ ζῶακί εἶναι ζωντανὸ ἢ ὄχι. Σκέπτεται νὰ τὸ πλησιάσῃ μὰ φοβάται μὴ πεταχτῆ ξαφνικά ζυπνώντας καὶ τοῦ ξεφύγῃ. "Ἐτσι ἀποφασίζει νὰ πυροβολήσῃ.

—Νὰ τοῦ ρίξω ἐγώ, Τζίψου, ρωτάει τὸν μικρὸ φίλο του, ἐπειδὴ ἐσύ μπορεῖ νὰ ἀστοχήσῃς καὶ νὰ χάσῃς τὸ στιφάδο;

—[?]Ω, νάι, Μάσα!, μουρμουρίζει ὁ ἀραπάκος καὶ γλείφεται σὰν νὰ μασάῃ κιόλας τὸν πρῶτο μεζὲ ἀπὸ τὸ στιφάδο. Ρίξεις ἐσύ καταπάνω αὐτὸ, Μάσα! Προσέξεις πολὺ!

—"Ἐνοοιὰ σου, Τζίψου!

Ὁ Τζῶε στηρίξει τὸ δίκαννο στὸν ὦμο του, σημαδεύει γρήγορα καὶ πυροβολεῖ. Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι καθόλου μεγάλη καὶ ὁ πράκτωρ τοῦ "Εφ Μπι" "Αϊ εἶναι ἄριστος σκοπευτής. Δὲν ἔχει καμιὰ ἀμφιβολία πῶς θὰ πετύχῃ, ἔτσι μάλιστα που ὁ στόχος του εἶναι ἐντελῶς ἀκίνητος.

Τραβὰ τὴ σκανδάλη. Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχει φοβερὰ στὸν ἀέρα. Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς που στέκεται ὁ... «λαγός» καὶ σκάνε τὰ σκάγια, σηκώνεται στὸν ἀέρα ἕνα μικρὸ σύννεφακί σκόνης. Τὸ ζῶο ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὰ μάτια τους.

—Ἐπεσε!, λέει εὐχαριστημένος ὁ Τζῶε. Πήγαινε νὰ τὸ πάρῃς, Τζίψου καὶ φέρ' το. Ἀνάμεσα στὰ χόρτα θάβαν.

Ὁ ἀραπάκος μὲ μιὰ κραυγὴ θριαμβευτικὴ ὄρμῃ μπροστὰ χο-

ροπηδώντας σαν παλαβός από τη χαρά του.

—²Ω, Μάσα!, ξεφωνίζει καθώς τρέχει. ³Ω, Μάσα Τζόε! Τζίπους φάς αληθινός στιφάδος! Τζίπους είσαι πολύ εύτυχισμένος! Πολύ... ²Ω, Μάσα!

“Έχει φτάσει στο σημείο που έπεσε το ζωντανό. Ψάχνει σαν τρελλός από την ανυπομονησία του, μὰ δὲν μπορεί νὰ βρῆ τίποτε. Σὲ πολλὰ μέτρα ὀλόγουρα δὲν ὑπάρχει ἴχνος ἀπὸ τὸ παράξενο ζῶο.

—²Ω, Μάσα! ξεφωνίζει ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ ἀραπάκος πνιγμένα. Δὲν πέτυχες ἐσὺ στιφάδο δικό μου, Μάσα!

“Ὁ Τζόε καὶ ἡ Ρένα τρέχουν κι' αὐτοὶ κοντὰ γεμάτοι ἐκπληξι καὶ ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν μαζὶ μὲ τὸν ἀραπάκο. “Ἄδικα ὅμως. Τὸ ζῶακι δὲν ὑπάρχει στ' ἀλήθεια πουθενά!

“Ὁ πράκτωρ τοῦ “Εφ Μπι “Αἰ σκουπίζει τὸ μέτωπό σου ποὺ ἔχει θραχὴ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

—Κι' ὅμως!, μούρμουρίζει πεισιμωμένος καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Μπορὸ νὰ πάρω ὄρκο ὅτι δὲν ἀστόχησα!

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ πάλι μπροστὰ

μέσα στὸ μυστηριῶδες δάσος. Οὔτε ἓνα φύλλο δὲν κουνιέται σ' ὄλο τὸ μῆκος τῆς διαδρομῆς τους. “Ενα παράξενο συναίσθημα πιέζει τὰ στήθια τῶν τριῶν γῆϊνων. Κάτι σαν μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία τοὺς κυ-

ριεῦει. Οὔτε ἓνας ψίθυρος δὲν ἀκούγεται ὀλοῦθε γύρω τους. Σὰν νὰ προχωροῦν μέσα σὲ ἓνα ἀνθισμένο νεκροταφεῖο. “Ενα ἀπέραντο νεκροταφεῖο ποὺ δὲν ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος. Καὶ οἱ ἴδιοι δὲν μιλοῦν πιὰ. Κυττάζουν γύρω τους μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα καὶ θαδίζουν σαν ὑπνωτισμένοι. Θὰ κάνουν ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἔτσι μέσα στὸ ἀλλόκοτο δάσος. Ξαφνικὰ τὰ δέντρα ἀρχίζουν νὰ ἀραιώνουν. Καὶ τότε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κορμούς τους βλέπουν νὰ ξανοίγεται μιὰ καινούργια κοιλάδα γεμάτη σπαρτά. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα διακρίνουν σπιτία! Εἶναι καμμιὰ διακοσαριὰ σπιτία μαζεμένα σ' ἓνα σύνολο, σαν νὰ πρόκειται γιὰ κάποιο χωριό. Μὰ ἡ ἀπόστασις εἶναι τόση ποὺ κανεὶς δὲν μπορεί νὰ διακρίνῃ ἀκριβῶς τὸ σχῆμα καὶ τὸν ρυθμὸ τῶν σπιτιῶν αὐτῶν. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ οἱ τρεῖς σύντροφοι στέκουν καὶ μὲ τὰ μάτια ὀλάνοιχτα παρακολουθοῦν τὸ θέαμα. “Ὡστε λοιπὸν ὑπάρχει ζωὴ σ' ἐτοῦτον τὸν κόσμῳ; Χωρὶς ἀμφιβολία. Οἱ ἀστραναυτεὺς βλέπουν ἀπὸ τὶς καμινάδες τῶν σπιτιῶν αὐτῶν νὰ βγαίνει καπνός. Μὰ εἶναι ἓνας καπνός ἀλλόκοτος κι' αὐτὸς σαν ὄλα τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ κόσμου ἐτοῦτου. Οὔτε πρὸς τὰ ἐπάνω πηγαίνει οὔτε πρὸς τὰ κάτω, οὔτε σκορπίζεται πρὸς τὰ πλάγια, οὔτε κυματίζει! Στέκει, μετέωρος στὸν ἀέρα! “Εντελῶς ἀκίνητος σαν νὰ ξεχάστηκε ἢ σαν νὰ βαρέθηκε ξαφνικὰ ν' ἀνέβῃ πιὸ πάνω. Σὰν ἐκεῖνος ὁ καπνός ποὺ βλέ-

πουν οι άστροναύτες μας να μην είναι πραγματικός καπνός, αλλά φωτογραφία.

‘Ο Τζόε Μάρτιν έχει γίνει αλλοιώτικος. ‘Η όψη του έχει πάρει μιὰ παράξενη έκφραση. Τὸ πείσμα πού δὲν μπορεί νὰ καταλάβῃ τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μυστηριώδη γεγονότα, τὸν ἔχει κάνει νὰ μὴ συλλογίζεται καθόλου πὼς ἴσως διατρέχουν κάποιον κίνδυνο προχωρώντας πιὸ πέρα.

—“Ἄς βαδίσουμε!, λέει μὲ σπασμένη φωνή. Γρήγορα.

‘Ο Τζίπυ και ἡ Ρένα τὸν ἀκολουθοῦν χωρὶς ἀντίρρηση ἀλλὰ μὲ διαφορετικὰ συναισθήματα ὁ καθένας μέσα του. ‘Ο Τζίπυ εἶναι ἀπαρηγόρητος πὸ τὸς ξέφυγε τὸ στιφάδο και ἡ Ρένα σκέπτεται πὼς ἴσως τὸ πιὸ καλὸ θάταν νὰ γυροῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τάν. Δὲν θέλει ὅμως νὰ τὸ προτείνῃ γιατί φοβάται μήπως προσβάλῃ τὸν πράκτορα τοῦ “Ἐφ Μπί” Ἀϊ. Καὶ ξαφνικὰ ἐνῶ βαδίζουν μὲ γοργὸ δῆμα και ἔχουν βγῆ πιὰ ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο, ἀκίνητο δάσος, στέκονται ἀπότομα σὰν μαρμαρωμένοι.

“Ἐνας ἄνθρωπος στέκει ἐκεῖ μερικὰ μέτρα μπροστὰ τους! Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς εἶναι ἄνθρωπος. Στὸ μπόι και στὶς ἀναλογίες εἶναι σχεδὸν ἴδιος μὲ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους και οἱ τρεῖς φίλοι διαπιστώνουν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πὼς σὲ κανέναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς πλανῆτες πὸ ἔχουν γυρίσει ὡς σῆμερα ἐδὼ βρῆκαν πλάσματα πὸ νὰ τοὺς μοιάζουν σὲ ὅλα τόσο πολὺ. Μὰ ἐκεῖνο πὸ τοὺς κάνει τὴν

πιὸ μεγάλη ἐκπληξι δὲν εἶναι πὼς τοὺς μοιάζει καταπληκτικὰ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος. Τὸ ἐξωφρενικὸ σ’ αὐτὸν εἶναι ὅτι στέκει ἐντελῶς ἀκίνητος σὲ μιὰ στάσι πολὺ περίεργη. Μοιάζει σὰν νὰ τρέχῃ! Σὰν νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ χωριὸ αὐτὸ πὸ διακρίνεται στὸ βάθος τῆς κοιλάδας. Τὰ πόδια του εἶναι ἀνοιχτὰ σ’ ἕναν μεγάλο διασκελισμὸ και τὰ χέρια του σφιγμένα σὲ γροθιὲς και λυγισμένα στὰ πλευρά τοῦ στήθους του.

‘Η Ρένα εἶναι ἡ πρώτη πὸν βρῖσκει τὴ μιλά της και λέει γυρίζοντας στὸν Τζόε:

—Θαρρῶ πὼς ἄδικα τρομάξαμε. Θάναι ἀπλούστατα ἕνα ἄγαλμα!

—Διάβλε!, μουρμουρίζει κι’ ὁ Τζόε και τὰ μάτια του λάμπουν. “Ἐχεις δίκιο! Κι’ ὅμως ἐπειδὴ ὅλα τὰ πράγματα σ’ ἐτοῦτον τὸν ἀλλόκοτο κόσμο μὲνουν ἔτσι ἀκίνητα, γιὰ μιὰ στιγμὴ πιστέψαμε πὼς βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ κάτι ἐξωφρενικὸ και ἀφύσικο. Τί ὠραῖο ἄγαλμα ὅμως! Αὐτὸς πὸν τῶχει φτιάξει εἶναι μεγάλος καλλιτέχνης! Κυττάξτε φυσικότητα κινήσεων!

—“Ἄς πᾶμε πιὸ κοντὰ νὰ τὸ δοῦμε καλύτερα.

Ζυγώνουν μὲ κάποιο δέος. Εἶναι τόση ἡ ζωντάνια ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου πὸν ἀκόμα νοιώθουν κάποια ἀόριστη ἀμφιβολία μέσα τους ἂν πρόκειται στ’ ἀλήθεια ἢ ὄχι γιὰ ἄγαλμα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα στέκουν μπροστὰ στὸ ἄγαλμα και τὸ κυττοῦν μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι και θαυμασμὸ.

—Εἶναι τρομερό!, μουρμουρί

ζει ό Τζόςε και νοιώθει ένα παράξενο ανατριχιασμο στη ραχοκοκκαλιά του. Τί είδους άγαλμα είναι αυτό; Από τί ύλικό είναι φτιαγμένο; Τα χρώματά του είναι τόσο φυσικά και ζωντανά... Οί τρίχες στο κεφάλι και στα χέρια του είναι άληθινές και φυτρωμένες μία - μία μέσα στο κρανίο του! Τί σοί άγαλμα είναι αυτό; Είναι έξωφρενικό! Είναι τερατώδες! Μουρχειται τρέλλα!

—Τά μάτια του! Κυττάξετε τά μάτια του!, στριγγλίζει ή Ρένα με πραγματικό τρόπο και άρπάζει τόν Τζόςε από τό μπράτσο σάν για νά προφυλαχτή από κάποια άόρατη δύναμη.

“Όλοι κυττούν με φρίκη τό άκίνητο εκείνο όμοίωμα του άνθρώπου του άγνωστου κόσμου. Ή Ρένα έχει δίκιο. Τά μάτια του είναι καρφωμένα επάνω τους. Και μ’ όλο που είναι έντελώς άκίνητα μέσα στο βάθος τους λάμπει μιá έκφραση τρομερή... Μιά σπίθα κολασμένου τρόμου.

—Κάτι έχει! μουρμουρίζει με φρίκη ό Τζόςε. Κάτι έχει! Είναι άδύνατο τό πλάσμα έτούτο νά είναι ένα νεκρό άγαλμα! Δεν μπορεί τό μυαλό μου να τό χωρέσει κι’ όμως όρκίζομαι πώς έχει ζωή μέσα του!

Ό Τζίπσου είναι ό μόνος που δεν καταλαβαίνει και τόσο καλά όλ’ αυτά τά πράγματα και δεν μπορεί νά καταλάβη καλά - καλά πού βρίσκουν τόσα μυστήρια ό «Μάσα Τζόςε» και ή «μίσ Ρένα» σ’ ένα άπλούστατο άγαλμα.

—“Ω, Μάσα!, μουρμουρίζει παραξευμεμένος. Λές έσύ αυτό ά-

γαλμα κάτι έχει; Τί μπορεί έχεις ένα άγαλμα, Μάσα; Τζίπ-σους πρώτη σου φορά άκούς άρρωστο άγαλμα! “Ε, Μάσα... άκούηητε! “Εχεις έσύ τίποτα; “Απάντησε γρήγορα βγάλεις από άνησυχία άφεντικό δικό μου!

Και λέγοντας αυτά σκουντάει ανάλαφρα στο μπράτσο εκείνο τό άγαλματένιο “Ον.

Μιά τρομερή κραυγή φρίκης φεύγει τότε από τά στόματα του Τζόςε και της Ρένας και ταυτόχρονα κι’ από του ίδιου του καυμένου του Τζίπσου που τινάζεται προς τά πίσω σάν να τόν δάγκωσε δηλητηριασμένο φίδι.

ΑΥΤΟ που έγινε είναι τόσο τρομερό, ώστε τά τρομαγμένα ξεφωνητά των τριών άστροναυτών νά είναι άπολύτως δικαιολογημένα! Με τό σκούνημα του μικρού Τζίπσου, τό πλάσμα εκείνο που έμενε άκίνητο σάν άγαλμα κατέρρευσε μονομιάς σάν νά ήταν κατασκευασμένο από ένα τρομερά εύθραυστο ύλικό και τό χτύπησε κάποιος με μιá μεγάλη βαριά! Διελύθη σε έκατομμύρια κομματάκια και σκόρπισε κάτω στο έδαφος όπου σχημάτισε έναν άμορφο σωρό.

Οί άστροναύτες μετά την πρώτη τους τρομερή έκπληξι άλληλοκυττάζονται σαστισμένοι.

—Δεν ξέρω! μουρμουρίζει ό Τζόςε με τρομακτική άνησυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Μού φάνηκε σάν να είδα να πεθαίνει ένας άνθρωπος μπροστά στα μάτια μου!... Είναι... Είναι τόσο φρικτό! “Ας γυρίσωμε.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Η σπαρταριστική περιπέτεια του θρυλικού ΤΖΙΠ-ΣΥ, που θα δημοσιευτή σε συνέχειες μαζί με τη σημερινή, δεν μπαίνει στο περιοδικό εις βάρος του κειμένου του «ΤΑΝ»! Το μυθιστόρημα του υπερκόσμου άγοριού, δημοσιεύεται από το προηγούμενο φύλλο με μικρότερα στοιχεία και έτσι, η περιεκτικότητά είναι όση ακριβώς ήταν πάντοτε και ίσως λίγο μεγαλύτερη από άλλες φορές! Η ιστορία του ΤΖΙΠ-ΣΥ είναι ένα ΔΩΡΟ προς τους αγαπημένους μας αναγνώστες.

καλύτερα γρήγορα στο «Σύμπαν I» όσο γρηγορότερα μπορούμε να πούμε τα καθέκαστα στον Τάν. Ίσως αυτός ξέρει κάτι ακόμα και γι' αυτό... Αυτός πάντα έχει να πη μια σωστή γνώμη ακόμα και για τα πιο παράξενα και άκατανόητα πράγματα που μπορούν να συμβούν σ' έναν άγνωστο κόσμο!

Και ο πράκτωρ του «Εφ Μπι» Αϊ δεν έχει άδικο σ' ό,τι είπε, γιατί μόλις γυρίζουν πίσω στο άστρόπλοιο και διηγούνται στο υπερκόσμιο άγύρι την παράξενη περιπέτειά τους, ο Τάν τινάζεται όρθιος και το πρόσωπό του παίρνει μιὰ νεκρική χλωμάδα.

—Καυμένη Τζίπισυ!, μουρμουρίζει και βάζει το χέρι του πάνω στο σγουρόμαλο και άστείο κεφάλι του διαβολεμένου άραπάκου. Τί έκανες χωρίς να το καταλάβεις! Σκότωσες ένα άθωο ανθρώπινο πλάσμα!

Και πριν κανείς προλάβη να συνέλθη από τη δυσάρεστη έκπληξι που έχουν προκαλέσει τα λόγια του έξηγει στους τέσσερις συντρόφους του που τον κυτάζουν με δάανοιχτα τα μάτια:

—Όσο κι' αν σας φαίνεται περίεργο, φίλοι μου, ύστερα απ' αυτό που μου είπατε και μόνο, ξέρω με βεβαιότητα ποιό είναι αυτό το άστρο πάνω στο οποίο βρισκόμαστε κι' αυτό είναι το μόνο καλό που θγαίνει από την κακή πράξι που έκανε ο καυμένος ο Τζίπισυ χωρίς να το θέλη και χωρίς να το ξέρη... Έλπίζω ο Θεός να μās συγχωρήση γιατι κανείς δεν είχε την πρόθεσι να κάνη κακό...

—Μίλησε γρήγορα, σε παρακαλώ!, μουρμουρίζει ο Τζόε άνυπόμονα.

—Πολλοί από τους άστροναύτες του Βάα έχουν έρθει σ' έτού τον έδω τον πλανήτη, λέει ο Τάν. Και από τις διηγήσεις τους ξέραμε όλοι πολύ καλά στη πατρίδα μου για τις άπιστευτες συνθηκες που έπικρατούν πάνω σ' αυτό το πελώριο άστρο... Μά δεν μπορείτε να φανταστήτε, κύριε Μάρτιν, πόσο μακριά από την πορεία μας έχομε ξεπέσει! Φαίνεται πώς η «φωτοθύελλα» που μās παρέσυρε είχε αύξησει κιόλας την ταχύτητά μας σ' έναν βαθμό που κανείς μας δεν μπορεί να τον φανταστή και να

τόν πιστέψη. Φαντάζομαι πώς για να επιστρέψωμε στην ίδια απόστασι με την κανονική ταχύτητα που μπορεί να αναπτύξη το αστρόπλοιο μας δεν θα θέλωμε πια σαρανταοκτώ μέρες αλλά περίπου ενάμισυ χρόνο!

“Ολοι γουρλώνουν τὰ μάτια τους με τρομερή έκπληξι. ‘Ο Τζόςε Μάρτιν όμως πιδ πολύ διάζεται να άκούση τή συνέχεια για τὸ παράξενο έπεισόδιο που του συνέβη πριν από λίγη ώρα. ‘Ο Τάν καταλαβαίνει τήν ανυπομονησία του και συνεχίζει:

—“Έχομε βγή έξω από τόν δικά μας Γαλαξία, φίλοι μου! “Όλα τὰ άστρα που βλέπομε σ’ αυτό τὸ μέρος του Διαστήματος δεν τὰ βλέπει κανένα τηλεσκόπιο από τή Γή, όπως δεν τὰ έβλεπε και κανένα από τόν Βάα. Μά δεν είναι ή απόστασις που έχει σημασία σ’ αυτό εδώ τὸ μέρος, όσο ὁ Χρόνος!

—‘Ο Χρόνος;

Τήν έρώτησι αυτή τήν κάνουν ὅλοι μαζί οί άστροναύτες στὸν Τάν, γεμάτοι έκπληξι. Δέν καταλαβαίνουν για τήν ώρα τίποτ’ άπ’ ὅσα τούς λέει. Χιλιάδες έρωτηματικά γεμίζουν τὸ μυαλό τους και τὸ μυστήριο τους έχει κάνει να μη μιλοῦν καθόλου. Μόνο άκούν τὸ υπερκόσμιο άγόρι με τίς άμέτρητες γνώσεις που τούς έξηγει συνέχεια:

—‘Ο Χρόνος σ’ έτοῦτον τὸν άπομακρυσμένο άστερισμό είναι διαφορετικός από έκείνον που

ΤΕΥΧΟΣ 18^ο
**Ο ΤΖΙΠΣΥ
 ΚΑΙ Η Μ¹₂
 ΔΙΑΣΤΗΜΑ!**

‘Ολόκληρο τὸ τεῦχος
 μιὰ απόλαυσις.

**Ο ΤΖΙΠΣΥ
 ΚΑΙ Η Μ¹₂
 ΔΙΑΣΤΗΜΑ!**

ΤΕΥΧΟΣ 18^ο

γνωρίζομε στοὺς δικούς μας τόπους. Είναι εκατομμύρια φορές πιδ άργός από κείνον! Αυτό που λέω δεν μπορώ να τὸ έξηγήσω άκριθώς πώς συμβαίνει. Είναι ένα από τὰ ανεξήγητα μυστήρια τής Δημιουργίας! Κι’ όμως είναι άλήθεια! Οί άνθρωποι του κόσμου αυτού ζοῦν πολλά εκατομμύρια χρόνια. ‘Η αναλογία όμως τής ζωής τους είναι σαν να ζοῦν τὰ εκατό χρόνια που ζοῦμε κι’ έμεις! Κάθε χρόνος δικός μας, ένα οκατομμύρια χρόνια γι’ αυτούς! Κάθε κίνησι δική μας, ένα εκατομμύριο φορές πιδ άργή από τούς ανθρώπους τούτου

του κόσμου! Για ένα βήμα δικό μας, είν' εκατομμύρια χρόνια γι' τερόλεπτο, για ένα δικό τους περλίπου ένα εκατομμύρια δευτερόλεπτα που είναι κοντά διακόσιες εβδομήνταπέντε ώρες ή έντεκάμιση μέρες δικές μας!

— Έντεκάμιση μέρες για ένα βήμα!, ξεφωνίζει ο Τζόε Μάρτιν που όλα αυτά του φαίνονται έξωφρενικά.

— Μάλιστα, κύριε Μάρτιν! Όπως εμάς μας φαίνεται περίεργος ο βραδύς αυτός χρόνος, τὸ ίδιο θὰ φαινόταν καὶ σ' αὐτοὺς περιέργως ὁ δικὸς μας ἂν μπορούσαν νὰ ξέρουν γιὰ τὴν ὑπαρξί του. Κι' ὁ δύστυχος ἐκεῖνος πού διαλύθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ἐλαφρότατο σκούνημα τοῦ Τζίψου, ἦταν γιὰτὶ γι' αὐτὸν τὸ σκούνημα ἐκεῖνο δόθηκε στὴν πραγματικότητα ἕνα εκατομμύριο φορὲς ἰσχυρότερο ἀπὸ ὅσο ἦταν! Ἐπὶ αὐτὸν ἄκουνημα αὐτὸν θνητὸ τὸν χτύπησε τὸ τρομερότερο ἀστροπελέκι πὸ θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ ποτὲ ὁ νοῦς μας καὶ αὐτὸ ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν συντρίψῃ ὅπως τὸν συνέτριψε!

— Μὰ εἶναι... εἶναι πρωτάκουστο! Τρομερό! Ἀσύλληπτο!, μουρμουρίζει ὁ Τζόε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι σωπαίνουν γεμάτοι δέος. Ἦταν τόσο... ἦταν ἐντελῶς ἀκίνητος!

— Ὄχι, δὲν ἦταν ἀκίνητος, κύριε Μάρτιν! Ἐτρεχε μάλιστα! Ἐτρεχε ὅπως τρέχει καὶ ὁ ὠροδείκτης τοῦ ρολογιοῦ σας κι' ὅμως δὲν τὸν βλέπετε καὶ τὸν θεωρεῖτε ἀκίνητον!

— Ὅλοι πιά ἔχουν καταλάβει πολὺ καλά. Μόνο ὁ Τζίψου ὁ κκακομοίρης ἀκούει πῶς ἔχει

σκοτῶσει ἕναν ἄνθρωπο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ μικρὸ μυαλὸ του.

— Ὡ, Μάσα!, μουρμουρίζει ἀπαρηγόρητος. Τζίψους ἔγινες πολὺ τρομερός! Πολὺ δυνατὸς ἐσοῦ ὅλοι πρέπει φοβοῦνται ἐσένα! Δάχτυλό σου ἔγινες ἀστροπελέκι!

Ἦστὸσο ὁ Τὰν γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς φίλους του νὰ καταλάβουν καλύτερα τὰ ὅσα τοὺς λέει, τοὺς παίρνει μαζί του ἔξω ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο.

— Ὄχι μόνο τοὺς ἄνθρώπους ἀλλὰ καὶ τὰ δέντρα, καὶ τὸν ἄερα καὶ τὰ ζῶα, τὰ διέπει ὁ ἴδιος χρόνος, λέει καθὼς βαδίζουν διαστικὰ πρὸς τὸ δάσος καὶ τὰ λόγια του φέρνουν στὴ μνήμη τους τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν λαγὸ τοῦ Τζίψου.

— Ὡστε δὲν εἶχα ἀστοχήσει! μονολογεῖ ὁ Τζόε. Καλὰ ὀρκιζόμενον πῶς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἔχω ἀστοχήσει! Ὁ καῦμένος ὁ λαγός σου, φουκαρά Τζίψου, ἀκολούθησε τὴν τύχη τοῦ ἀνθρώπου πὸ σκούνησες.

Ἐχουν φτάσει πιά στὸ δάσος κι' ὁ Τὰν σταματᾷ. Σταματοῦν ὅλοι γύρω του.

— Θὰ δῆτε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα σ' ἕνα δέντρο! τοὺς λέει τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μὲ τὶς ἀπέραντες γνώσεις.

Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, χτυπᾷ μὲ τὸ δάχτυλό του ἕνα πελώριο δέντρο στὴ βάση τῆς ρίζας του. Ὁ γιγαντιαῖος ξύλινος κορμὸς του σκορπίζεται στὸν ἄερα καὶ καταρρέει σὲ ἄπειρα κομματάκια. Τὰ πιὸ χαμηλὰ ἀπ' αὐτὰ πέφτουν κάτω στὸ ἔδαφος. Τὰ ψηλότερα δὲμας

—πολλές εκατοντάδες μέτρα πάνω από την επιφάνεια — χάνουν σιγά - σιγά την φόρα τους καθώς πέφτουν πρὸς τὴ γῆ και τελικά μένουν ακίνητα, μετέωρα στὸν ἀέρα!

Ὁ Τάν γυρίζει στους συντρόφους του και τούς λέει θριαμβευτικά:

—Στὴν ἀρχὴ τὸ χτύπημα εἶναι τόσο τρομερὸ πὸν παρασύρει μαζί του τὰ συντρίμια πὸν προκαλεῖ. Σιγά - σιγά ὅμως ὁ χρόνος ἐξουδετερώνει τὸ ἀρχικὸ χτύπημα. Τώρα τὰ κομματάκια αὐτὰ τοῦ δέντρου πὸν ἔχουν μείνει μετέωρα στὸν ἀέρα, θὰ κάνουν μερικὰ χρόνια νὰ φθάσουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους!

—“Ἄς φύγωμε! “Ἄς φύγωμε ἀπ’ αὐτὸ τὸ μέρος!, μωρμουρίζει με δέος ἡ Ρένα. Μόνο καταστροφὲς μπορούμε νὰ δημιουργήσωμε μένοντας ἐδῶ!

“Ὅλοι συμφωνοῦν μαζί της. Ἐξ ἄλλου δὲν χρειάζεται πιὰ νὰ μείνουν περισσότερο. Ὁ Τάν γνωρίζει πολὺ καλά ποῖα εἶναι ἡ θέσις τοῦ πλανῆτη αὐτοῦ μέσα στὸν χάρτη τοῦ Σύμπαντος. Ἔτσι μπορεῖ νὰ βάλῃ τὸ «Σύμπαν Ι» στὴ σωστὴ τροχιά του γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Γῆ.

Ξεκινοῦν. Σὲ λίγες ὥρες ταξιθεύουν και πάλι μέσα στὸ Χάος. “Ὅλους τούς βαραίνει κάτι παράξενο. “Ἐνα φοβερὸ συναίσθημα τούς βασανίζει.

—Νοιώθω στοὺς ὤμους μου τὴν ψυχὴ τοῦ φτωχοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου πὸν πήραμε στὸν λαιμό μας! λέει γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Ντάινα σιγά στὴν Ρένα, καθὼς κάθονται πλάι πλάι. Φοβάμαι

πὼς κάτι πολὺ καλὸ θὰ μᾶς συμβῆ... “Ὑστερα εἶναι κι’ ὅλο αὐτὸ τὸ ἀτέλειωτο ταξίδι πὸν ἔχομε νὰ κάνωμε... Γιὰ σκέψου... Ἐνάμισυ χρόνο!

Ναί. Κανεὶς δὲν ἔχει ἀμφιβολία πὼς τὰ λόγια τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ εἶναι σωστά. Ἐκεῖνα πὸν λέει ἔχουν γίνεῖ πιὰ νόμος γιὰ τούς συντρόφους του.

Μὰ κι’ ὁ Τὶν δὲν εἶναι ἥσυχος αὐτὴ τὴ φορά. Αὐτὸς ἔχει ἄλλα πράγματα στὸ νοῦ του,

«...Ὁ Τζῶε σημαδεύει μετὸ δίκαννο τοῦ Τζίπισου τὸ παράξενο ζωάκι».

πού δεν τὰ ἐξομολογείται γιὰ νὰ μὴ τρομάξει τοὺς φίλους του.

Τί ἦταν ἡ παράξενη «φωτοθύελλα» πού ἐκμηδένισε τὴ δύναμι καὶ τὴ θέλησί του καὶ πού ἄρπαξε τὸ «Σύμπαν Ι» στὰ χέρια τῆς καὶ τὸ τράβηξε μὲ τόσο τρομαχτικὴ ταχύτητα μέσα στὸ Χάος; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν βεβαιώσῃ πὼς ἔχουν πιά γλυτώσει ἀπ' αὐτὴν, μὲ τὴν καταστροφὴ ἐκείνου τοῦ μεταλλικοῦ κτιρίου πάνω στὸν μικρὸ ἀστεροειδῆ; Καὶ ἀκόμα ποιὸς ἦταν ὁ ἀόρατος καὶ παντοδύναμος προστάτης τους πού φανερώθηκε μόνο γιὰ μιὰ στιγμή γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ ὕστερα χάθηκε μέσα στὸ Ἄπειρο μὲ ἀσύλληπτη γρηγοράδα χωρὶς νὰ σταθῇ γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν;

Χιλιάδες σκέψεις ἀπασχολοῦν τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Καὶ ξαφνικὰ — ὅπως πάντα — οἱ φόβοι του βγαίνουν δικαιολογημένοι:

Κάτι παράξενες καὶ πολὺχρωμες ἀναλαμπές ἀρχίζουν νὰ φωσφορίζουν μέσα στὴν ὀθόνη τῆς τηλεόρασης! Οἱ ἀστεροναῦτες πού τῆς ἀντικρίζουν νοιώθουν ἕναν τρελλὸ τρόμο. Χλωμιάζουν καὶ μένουν νεκρικὰ ἀκίνητοι. Ὁλοι στρέφουν καὶ κυττοῦν τὸν

Τὰν περιμένοντας μόνο ἀπ' αὐτὸν βοήθεια.

Τὸ ἐξώκοσμο παιδί τρέχει στὴν τηλεόρασι καὶ κατεβάζει ἕναν διακόπτη.

— Ἄν δὲν βλέπουμε αὐτὲς τὶς ἀναλαμπές μέσα στὴν τηλεόρασι, μπορεῖ νὰ γλυτώσωμε ἀπ' αὐτὸν τὸν Σατανά!, μουρμουρίζει.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ πῆ. Οἱ πολὺχρωμες, ἐκτυφλωτικὲς ἀναλαμπές φωσφορίζουν τώρα μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ ἀστρόπλοιου! Μπροστὰ στὰ μάτια τους... Τὰ διάφορα μηχανήματα φαντάζουν περίεργα κάτω ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα, θαμβωτικὰ χρώματα.

Καὶ σιγὰ σιγὰ, μιὰ περίεργη νάρκη ἀρχίζει νὰ σκεπάζῃ τὶς σκέψεις τῶν πέντε ἀστεροναῦτῶν πού παύουν νὰ ἀντιστέκονται στὴν Ἄορατη, Ἀκατανίκητη Δύναμι...

Ὁ Τζόε Μάρτιν κατεβάζει ἕναν μοχλὸ καὶ ἡ μεταλικὴ καλύπτρα τοῦ ἀστρόπλοιου ἀπροσύρεται. Τὸ Διάστημα ἔξω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο φαίνεται λουσμμένο ἀπὸ μιὰ θαυμάσια, μὰ καὶ Τρομερὴ ταυτόχρονα «Φωτοθύελλα» πού τραβά μαζί τῆς τὸ «Σύμπαν Ι» μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός....

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: Γ. ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Μέ' τ'ο Ταχυδρομείο

“Όπως θα διαβάσατε σε άλλη στήλη, τ'ο αγαπημένο σας περιοδικό έκανε και άλλη μια θυσία για σας. Έτσι θα έχετε σε κάθε τεύχος μας και την σπαρταριστή ιστορία του Τζίπυου χωρίς να έχη μικρύνει καθόλου τ'ο κείμενο τής περιπέτειάς του ΤΑΝ. Μιλήστε σε όλους τούς φίλους σας για τ'ο περιοδικό που κάνει τα πάντα για τούς αναγνώστες του. Κανείς να μη χάση την καταπληκτική ιστορία του μικρού άραπακού, που αρχίζει σ' αυτό τ'ο φύλλο. Είναι αφάνταστο γλέντι και θα τελειώση στο 20ο τεύχος μαζί με τόν 2ο τόμο.

● Γ. ΕΓΓΛΕΖΟΝ, Πειραιεύς: Σου στείλαμε τ'α τεύχη που μας ζήτησες, φίλε μου. Σ' ευχαριστούμε για τ'α καλά σου λόγια και τ'ις προσπάθειες που κανείς ● Ι. ΓΕΩΡΓΟΚΩΣΤΑΝ, Μυτιλήνη: Τ'α τεύχη σου τ'α έστειλαμε, αγαπητέ φίλε. Κι' έσένα και τόν Μ. Τσακίση, ευχαριστούμε θεομά. Με ιδιαίτερη χαρά θα σε δούμε στο γράφείο μας. ● Κ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Καρπενήσι: Σ' ευχαριστούμε για τ'α καλά σου λόγια. Τόν τόμο σου τόν στεί-

λαμε. Φέιγ - βολάν θα σου στείλωμε μόλις τυπώσωμε καινούργια.

● Ε. ΜΑΝΙΑΤΗΝ, Λακωνία: Αγαπητέ φίλε, σε είδοποιούμε πως ή όφειλή σου είναι 7 δραχμές. ● ΔΗΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Κάτω Πετράλωνα: Αγαπητέ μου φίλε, ξεχάσες έν πρώτοις να μου γράψης ποιά είναι τ'α ζώα που μαθαίνετε στην Ε' τάξη! Ευχαριστούμε πολύ έσένα και τούς φίλους σου: Τάσο Γκουρτζούλην, Δημ. Μαλατέστην, Παν. Στεργίου και Ι. Θεοδώρου. ● Π. ΚΑΠΠΑΤΟΝ, Κεφαλληνία: Σου στείλαμε τ'α τρία πρώτα μας τεύχη, με τ'η σειρά από τ'ο 1 έως τ'ο 3 τών ήρώων μας που συμπλήρωσες. Η δεύτερη όμως σειρά που μας στέλνεις για τ'α άλλα τρία δέν είναι σωστή. Λείπει ένα νούμερο. Σου επιστρέφουμε τ'α πορτραίτα για να δεβαιωθείς. Σ' ευχαριστούμε για τ'α καλά σου λόγια. ● Δ. ΦΑΚΙΝΟΝ, Παγκράτι: Συμπωματικά με τ'ο γράμμα σας μαζί, σ' αυτό τ'ο τεύχος αναφέρεται ή περίπτωση που ρωτάτε και έτσι ή άπορία σας λύνεται αυτόμάτως. Να έχετε υπ' όψιν σας πως ή έπαφή με τ'η Γή από τ'ο Διάστημα, ραδιοφωνικά, είναι τεχνικά αδύνατη έφ' όσον τ'ο άστροπλοίο βρίσκεται έν κίνηση, γιατί ή ταχύτης του είναι τόσο τρομακτική ώστε αλλάζει συνεχώς μήκος κύματος! Στ'ο περιοδικό μας, φίλε μου δέν αναφέρονται επιστημονικές ανακρίβειες, όπως ίσως άλλου. Οί περιπέτειες του «ΤΑΝ» είναι λογοτεχνικά και τεχνικά προσεγμένες. Ευχαριστούμε έσένα και τούς φίλους σου: Μ. Κατσαβόν, Α. Παπαστεργίου, Εύ. Αρμακόλλαν, Τάκ. Κατσαβόν.

Ο ΤΖΙΠΤΖΥ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Ο ήρωϊκός αστροναύτης της Γης Τζίπσου... ο Πρώτος, έχει μιὰ πραγματικά συνταρακτική περιπέτεια στὴ χώρα τοῦ βασιλείου τοῦ Σάκα-Ράκα! Καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ δὲν πρόκειται γιὰ ὄνειρο. Ὁ μικρὸς μαῦρος ρίχνεται μὲ τὰ μούτρα στὴν περιπέτεια καὶ στὸ τέλος βγάζει τὴν παρέα του... ἀσπροπρόσωπῃ!

Τὸ γιατρικὸ

ΤΟΥΤΗ ἡ τρομερὴ περιπέτεια γίνεται πολὺν καιρὸ μετὰ τὴν ἄλλη, ποὺ διαβάσατε πιὸ πρὶν. "Ὅλα ἔχουν πάει καλὰ γιὰ τοὺς ἀστροναῦτες μας καὶ βρίσκονται στὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴν πατρίδα τους τῇ Γῆ. "Ὁμως ἐπειδὴ τὸ ταξίδι ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν εἶναι πολὺ μακροχρόνιο, ἔχουν κάνει σταθμὸ, σ' ἓνα πλανήτη ποὺ οἱ κάτοικοί του τὸν ἔχουν ὀνομάσει Φλόξ.

Ὁ Τζίπσου σπάει πολὺ μεγάλη πλάκα μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ πλανήτη.

— "ὦ, Μάσα!, λέει κάθε ποὺ βρίσκει εὐκαιρία νὰ τὸ κουτσομπολέψῃ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα κάνεις σκυλάκι, ὄχι ὀλόκληρο ἄστρο! "Ἄν τουλάχιστον ἤσουν κομῆτης καὶ εἶχε οὐρὰ καὶ κουνοῦσες αὐτῇ, δὲν

ἦταν τόσο κακὸ λένε ἐσένα Φλόξ.

Μὰ ὁ Τζίπσου μπορεῖ νὰ βρῆσκει στὰ κέφια του, ὅμως ὁ μεγάλος φίλος του ὁ Τζόε Μάρτιν τὸν κυττάζει συχνὰ καὶ τὸ

βλέμμα του εἶναι γεμᾶτο ἀνησυχία. Κι' ἔχει δίκιο γιὰ τὶ ὁ μικρὸς διαβολάκος ἔχει πολὺ ἀδυνατίσει τελευταία. "Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ πέρασαν ταξιδεύοντας μέσα στὸ Διάστημα ὁ καυμένος ὁ Τζίπσου δὲν εἶχε τίποτε καλὸ νὰ βάλῃ στὸ στόμα του καὶ μόλις ποὺ τσιμποῦσε. Εἶχε βαρεθῆ πιά τις κονσέρβες καὶ τὰ δυναμωτικὰ χαπάκια ποὺ ἔπρεπε νὰ παίρνη. Τis πιὸ πολλὰς φορὲς ἔλεγε πὼς τᾶπαιρνε καὶ τὰ πετοῦσε στὸ Κενὸ ἀπὸ τὸ «αἶρλοκ» ποῦχε μᾶθει μιὰ χαρὰ νὰ τὸ ἀνοιγοκλείνει ὅποτε ἤθελε.

«...Βαρύεται νὰ γεμίξῃ κουταλάκια κι' ἀρχίζει νὰ πίνῃ μὲ τὴ μπουκάλια...»

Μά τώρα πάει. Πέρασαν όλ' αυτά. 'Ο πύραυλος τους έχει άράξει πάνω στον Φλόξ, πού είναι ένας πλανήτης ό όποιος έχει όλα τά καλά και τά αγαθά. 'Ο λαός του πλανήτη αυτού ζη ειρηνικά οργώνοντας και σπέρνοντας την πλούσια γή του και κυνηγώντας στα δάση του πού είναι γεμάτα ύπέροχο κυνήγι.

Βέβαια κι' ό λαός αυτός έχει τις σκοτούρες του. 'Ο αυτοκράτωρ του Φλόξ πού λέγεται Ξόλφ έχει έναν τρομερό αντίπαλο πού θέλει νά τον έκθρονίση για νά βασιλεύση αυτός σέ όλόκληρον τον πλανήτη. Πρόκειται για τον βασιλιά τής επαναστατικής φυλής Κλούπα, πού τό όνομά του είναι Σάκα - Ράκα!

Μά έμάς δέν μάς ενδιαφέρουν οί σκοτούρες του αυτοκράτορα Ξόλφ. Αυτά είναι σοβαρά πράγματα και ενδιαφέρουν εκείνους πού διαβάζουν τις περιπέτειες του υπερκόσμιου Τάν. Έμάς περισισότερο άπ' όλα μάς ενδιαφέρει ό Τζίπσου και ό φουκαράς ό άραπάκος — όπως ξανάπαμε και στην άρχή — είναι τρομερά αδυνατισμένος άπό τό κουραστικό ταξίδι και την έλλειψη θιταμίνων Ξι Ψι και Θήτα.

Λοιπόν ό Τζόε πού ιδρώνει πάντα νά καταφέρη τον Τζίπσου νά πάρη τό δυναμωτικό του, βρίσκει άφορμή την ώρα πού ό αυτοκράτωρ Ξόλφ τούς έχει καλέσει όλους νά τούς κάνει τό τραπέζι.

— Άν δέν πάρης πρώτα τό

γιατρικό σου, του λέει, δέν έχει ψητό τής σουβλάς πού μάς έχει έτοιμάσει ό Ξόλφ!

'Ο Τζίπσου τό άκούει και τά ματάκια του στριφογυρίζουν σαν πλάκες γραμμοφώνου.

— Δέν έχει ψητό!!! Ξεφωνίζει τρομοκρατημένος. Ω, Μάσα Τζόε! Πώς βαστήξεις έσένα καρδιά σου όχι δώσεις ψητό Τζίπσου; Τζίπσου μπορείς πεθάνεις χωρίς ψητό, χωρίς γιατρικό δέν παθαίνεις τίποτα!

— Αυτό τό λές έσύ!, του κάνει θυμωμένος ό Τζόε Μάρτιν. Άν δέν πιης πρώτα τό γιατρικό σου δέν έχει ούτε ψητό ούτε καμμιά άπό τις άλλες λιχουδιές πού μάς έτοιμάζει ό αυτοκράτορας!

'Ο Τζίπσου καταλαβαίνει πώς ό Τζόε δέν άστειεύεται και πώς είναι άποφασισμένος νά πραγματοποιήση την άπειλή του. Γι' αυτό δέν χάνει καιρό, έπειδή ή ώρα του γεύματος πλησιάζει.

— Και πού είσαι αυτό γιατρικό, Μάσα; λέει πονηρά. Τζίπσου πολύ καλό παιδί. Άκούσεις έσένα, Μάσα, παίρνεις γιατρικό του, ύστερα φάς πολύ - πολύ ψητό, πολλές - πολλές λιχουδιές!

'Ο Τζόε δέν έχει καμμιά αντίρρηση.

— Θα πās στο «Σύμπαν Ι»,

του λέει. Θα ανοίξεις την άπο-
θήκη. Έκεί μέσα πλάι στο ντου-
λάπι. με τις προμήθειες είναι
το φαρμακείο. Μέσα σ' αυτό θα
βρης το γιατρικό σου. Είναι
σε μια μπουκάλια μαύρη. Θα πά-
ρης δυο κουταλάκια του γλυκού.

— Έγινε!, ξεφωνίζει ο Τζίπ-
συ χαρούμενος. Πάω κιάλας,
Μάσα!

Μπροστά στην απόλαυσι που
θα νοιώση τρώγοντας το ψητό,
μπορεί να πιη μονορούφι όχι
μόνο ένα και δυο κουταλάκια
φάρμακο μα και ολόκληρο το
μπουκάλι.

Τò άστρόπλοιο είναι άραγμέ-
νο λίγο έξω από την πρωτεύου-
σα του Ξόλφ, μέσα σ' ένα τε-
ράστιο οικόπεδο. Ο Τζίπσυ
τρέχει προς τα εκεί σαν να του-
χουν βάλει νέφτι, γιατί φοβάται
μήπως αρχίσει το γλέντι πριν
προλάβη να επιστρέψη. Φτά-
νει στη ρουκέτα, ανεβαίνει την
έξωτερική σκάλα και μπαίνει
μέσα κλείνοντας πάλι πίσω του.
Τραβάει όλοταχώς για την άπο-
θήκη. Φτάνει και μπαίνει σ' αυ-
τήν, τραβώντας κατ' εύθειαν
προς το μέρος όπου υπάρχει το
φαρμακείο. Στέκται μπροστά
του και τα καταστρογγυλα μα-
τάκια του λάμπουν από έξυπνά-
δα και ζωηρότητα.

— Ω, Μάσα!, λέει ξαφνικά
χτυπώντας το κούτελό του με την

παλάμη του δεξιού του χεριού.
Τζίπσους δεν θυμάσαι καθόλου,
που είπες εσύ, είσαι αυτό φάρ-
μακο! Είπες πλάι σε ντουλάπι
προμήθειες είσαι φαρμακείο ή
πλάι σε φαρμακείο ντουλάπι
προμήθειες, μέσα αυτό μαύρο
μπουκάλι, φάρμακο;

Ξύνει το κεφάλι του προσπα-
θώντας να θυμηθῆ. Έχει στ' α-
ληθινά ξεχάσει τί του είπε ο
Τζόε. Στο τέλος μουρμουρίζει:

— Μάλλον αυτό δεύτερο είπες
εσύ! Πλάι φαρμακείο, ντουλάπι
με προμήθειες!

Άνοίγει και βλέπει μπροστά
μπροστά ένα μαύρο μπουκάλι
σφραγισμένο.

— Αυτό είσαι!, δηλώνει με
ένθουσιασμό. Βρήκες γιατρικό
σου, Τζίπσους! Άνοιξης αυτό,
πιης δυο κουταλάκια. Γρήγορα!

Δεν αφήνει καθόλου καιρό να
πάη χαμένος. Παίρνει ένα τρυ-
πάνι και πετάει τον φελλό της
μπουκάλας. Μετά μυρίζει το
περιεχόμενο και το μαύρο και
πονηρό πρόσωπό του γεμίζει εū-
χαρίστησι.

— Αυτό γιατρικό καθόλου ά-
σχημο!, μουρμουρίζει κατευχα-
ριστημένος. Τζίπσους πάρα πο-
λύ άρεσεις αυτό μυρωδιά!

Ψάχνει για κουταλάκια. Ά-
νοίγει ένα συρτάρι με κουτά-
λια και πηρούνια.

— Ω, Μάσα!, φωνάζει πάλι.
Τζίπσους δεν θυμάσαι καθόλου,
πόσο γιατρικό είπες μάσα
Τζόε! Δύο κουτάλια γλυκού εί-
πες αυτός ή δυο κουτάλια σου-
πας;

Μένει για λίγο διστακτικός και ξύνει το κεφάλι του.

—Δεν μπορείς θυμηθείς!, μурμουρίζει στο τέλος. Καλύτερα πιής δυο κουτάλια σούπας, έτσι δεν κλέψεις Μάσα Τζόε!

Και χωρίς άλλο χασομέρι κατεβάζει δυο γεμάτες κουταλιές της σούπας από το φάρμακο της μαύρης μπουκάλας. Γλείφει τὰ χείλια του και κάνει στράκες μ' αυτά και με τη βοήθεια της γλώσσας του.

—Μμμ!, κάνει ευχαριστημένως. Αυτό είσαι πράγματι πολύ καλό γιατρικό, Μάσα! Πάντα έλεγες εσύ έμένα καλό γιατρικό, εγώ δεν ήθελα πιστέψεις εμένα! Τώρα πιστέψες δής εσύ, Μάσα, τί καλό παιδί είσαι Τζίπ σους! Πιής και άλλο γιατρικό αυτό! Πιής και άλλο αναπληρώσης αυτό δεν ήπιες, Μάσα!

Γεμίζει άλλες δυο φορές κι άλλες δυο φορές το κουτάλι του και το κατεβάζει. "Όσο το κατεβάζει, "Όσο το κατεβάζει τόσο πιο πολύ του άρεσει και του άνοιγει την όρεξη. Στο τέλος βαριέται να κάθεται να γεμίσει κουταλάκια και αρχίζει να το πίνει από την μπουκάλια, μέχρι που την φτάνει στη μέση. Τότε την αφήνει πίσω στη θέση της. Ξερογλείφεται. Πλαταγίζει τη γλώσσα του. Νοιώθει άστειρευτη δύναμη και κατρακυλάει μέσα του.

—?Ω, Μάσα!! φωνάζει με μεγάλο θουμασμό. Αυτό πολύ σπουδαίο φάρμακο είσαι! Δύναμη κιόλας πήρες μικρός Τζίπ σους! Αυτός αισθάνεται πολύ πολύ δυνατός! Μπορεί κάνει σπουδαία κατορθώματα!

Σηκώνεται από τη θέση του για να βγεί από την αποθήκη και τότε καταλαβαίνει το έδαφος να κουνιέται κάτω από τα πόδια του. Ξύνει το κούτελό του και άπορεί.

Τί ήταν αυτό άραγε;

Δεν αντιλαμβάνεται τίποτε. Δεν ακούει κανέναν κρότο, δεν ξανανοιώθει το κούνημα.

—Λάθος έκανες!, μурμουρίζει. Δεν είσαι τίποτε.

Πάει να κάνει άλλο ένα δημα και το κούνημα κάτω από τα πόδια του γίνεται πιο ισχυρό. Σταματά τρομαγμένος.

—«Σύμπαν Ι!» δεν είσαι καλά στερεωμένο!, ψελλίζει. Μάσα Τζόε και Μάσα Τάν πολύ μακριά. Τζίπ σους πρέπει στηρίξης αυτό γρήγορα, μη πέσει, γίνει κομμάτια!

(Συνεχίζεται)

“ΤΑΝ,,

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ-
ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ Δρχ.	100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	25

Γραφεία: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ αριθ. 29 — 4ος όροφος

Αριθ. Τεύχους 16

Διευθύνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ: Δ)ντῆς: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλ. Παπαναστα-
σίου 11. Ἀρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3, Προϊστάμε-
νος Τυπογραφείου: Ἀμφίων Ταβουλάρης, Περισσός, Μακεδονίας 9.
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ — ΕΠΙΤΑΓΑΙ : Ν. Σαρρῆν. ὁδὸς ΛΕΚΚΑ 29

ΔΗΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1. Ὁ Γιὸς τοῦ Μυστηρίου.
2. «Σύμπαν Ι» — Εἰδικὴ Ἀπο-
στολή.
3. Τρόμος ἀπὸ τὸν πλανήτη ΝΟ-
ΒΑ !
4. S. O. S. — ἡ Γῆ κινδυνεύει.
5. Φτερωτοὶ Γίγαντες.
6. Τὸ τρομερὸ Μυστικόν.
7. Ἐξώκοσμη Ἀράχνη.
8. Περιπλανώμενος Πλανῆτης.
9. Ὁ Νάνος.
10. Ὁ Παγωμένος ΒΑΑ.
11. Ἐναντίον τῶν καταχθονίων.
12. «Σύμπαν Ι» Δὲν ἀπαντᾷ.
13. ΟΥΡΜΠΑ : Ἡ κοιλάδα τοῦ
τρούμου.
14. Τὸ τέρας τῶν ἐγκάτων.
15. Θυσία στὴν Θεὰ ΤΑΡΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΤΕΥΧΗ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
ΜΕ 2 ΔΡΑΧΜΕΣ ΕΚΑΣΤΟΝ. (ΜΕ ΤΟ «ΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΑΝ 1.30)

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ :

ΠΑΡΑΣΥΡΜΕΝΟΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ «ΦΩΤΟΘΥΕΛΛΑ»
ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ

ΣΤΑ ΠΛΟΚΑΜΙΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ!

Μιά περιπέτεια γεμάτη αγωνία.

ΚΑΤΙ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ!

2. ΝΤΥΘΗΚΕ ΣΕ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ.
ΣΤ'ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΗΧΟΥΣΕ ΤΟ ΤΗΛΕ-
ΦΩΝΗΜΑ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ. ΤΡΑΒΗΣΕ
ΚΑΤ'ΕΥΘΕΙΑΝ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ, ΠΟΥ
ΉΞΕΡΕ ΟΤΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑ-
ΝΥΚΤΕΡΕΥΕ.

1. ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΤΟΥ ΟΜΩΣ ΠΕΡΑΣΕ ΜΕ-
ΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ.
Ο ΤΟΜ, ΕΣΚΑΣΕ ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ ΒΛΑΣ-
ΤΗΜΟΝΤΑΣ. ΣΗΚΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΑΝΑΨΕ
ΤΟ ΦΩΣ. ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΉΤΑΝ
ΕΡΗΜΟ!...

3. ΠΡΑΓΜΑΤΙ Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΑΚ ΟΣΒΑΝΤ
ΉΤΑΝ ΕΚΕΙ. Ο ΤΟΜ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΘΗΚΕ
ΟΛΑ ΟΣΑ ΕΙΧΑΝ ΣΥΜΒΕΙ ΕΚΕΙΝΗ
ΤΗ ΦΟΒΕΡΗ ΝΥΚΤΑ. Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ
ΟΜΩΣ ΘΥΜΩΣΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΔΙΩΞΕ ΜΕ
ΑΣΙΧΗΜΟ ΤΡΟΠΟ: - ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΠΩΣ ΚΑ-
ΘΟΜΑΙ ΟΛΗ ΤΗ ΝΥΚΤΑ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΑ
2
ΝΑ ΑΚΟΥΩ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ;

4. ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ
ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΗ Ο ΜΑΚ ΟΣΒΑΝΤ, Ε-
ΞΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ
ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΞΕΤΥΛΙΓΟΝΤΑΙ
ΣΚΗΝΕΣ ΑΝΕΙΠΣΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ...

1. ΤΡΟΜΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΑ ΤΕΡΑΤΑ, ΑΝΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΦΑΝΤΑΣΙΑ, ΠΕΛΟΡΙΑ ΣΕ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ, ΕΠΕΤΙΘΕΝΤΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΣ. ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΦΛΟΓΕΣ ΕΒΓΑΙΝΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΕΦΙΛΑΤΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ. ΠΟΛΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΕΠΑΘΑΝ ΣΥΓΚΟΠΗ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΑΠΟ ΤΗ ΦΡΙΚΗ. ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΕΤΡΕΧΑΝ ΠΑΝΙ-

ΚΟΒΗΛΤΟΙ ΝΑ ΣΩΘΟΥΝ. Ο ΤΟΜ, ΒΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ, ΕΙΧΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΓΕΜΑΤΟ ΙΔΕΕΣ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΑΤΑΛΑΒΗ ΠΟΥ Ο ΦΕΙΛΟΝΤΑΝ ΟΛ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ. «ΚΑΠΟΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΠΙΣΤΕ ΑΠ' ΟΛ' ΑΥΤΑ» ΣΚΕΠΤΟΤΑΝ «ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ... ΤΙ ΓΥΡΕΥΕΙ ΟΜΩΣ; ΓΙΑΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΛ' ΑΥΤΑ;... ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΗ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ.

3. ΕΝΘ' ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΚΤΙΒΟΝ ΤΟΝ ΑΙΤΩΣΧΟΛΟΥΣΑΝ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ, ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΙΑΚΟ ΜΕΓΑΡΟ, ΣΥΝΕΒΑΙΝΑΝ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΡΗ ΓΙΑΤΙ, ΚΑΘΩΣ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ, ΕΝΟΙΩΣΕ ΠΡΟΣ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ...

